

Perry Rhodan 233

K. H. Scheer

UTAJENÁ OBĚŽNICE TRÓJA

Přeložil Michaela Straková

1.

Smál se tak hlasitě a burácivě, jak na to byli všichni zvyklí. Stál ve výpusti kurýrního křižníku, který právě přistál, obrátil se ke mě a zamával najednou všemi čtyřmi pažemi.

Přede dvěma roky bych ho chtěl zabít. Před deseti tisíci lety jsem nenáviděl jeho předky. Pak stál přede mnou. Smál se a poučil mě o tom, že nenávisť je inteligentního tvora nedůstojná. A protože vůle zabíjet často vychází z nenávisťi, neměl jsem vlastně Žádný důvod, abych na Icho Tolota namířil svou zbraň.

Ted jsme býti přátelé, opravdoví, upřímní přátelé, které společně prožítá nebezpečí ještě více sblížila.

Jakou rolí ještě hrálo to, že Tolot měl Čtyři paže, polokulovitou hlavu se třema rudě planoucímá očima a dvě nohy jako sloupy? Důležité bylo jeho chování, jeho intelligence a mnoho důkazů pro to. Že si váží lidstva a miluje je jako své vlastní dítě. Haluťané jsou jednopohlavní stvoření se silným mateřským instinktem. Sám jsem viděl tři a půl metru vysokého a v ramenou dva a půl metru širokého obra plakat, když nějaký Pozemšťan zahynul při akci.

To mě tak dojalo, že jsem zapomněl

na všechny vztek, jež jsem vůči halutskému gigantovi kdy cítil. Nebylo už důležité, že Tolotovi bojovně ., založení předci před deseti tisíci lety zcela zdecimovali arkonskou flotilu. Nyní se Icho Tolot po mnoha měsících odloučení znovu vrátil mezi nás. Tolotovým „koníčkem“ bylo lidstvo. Sledoval jeho vzestup k vedoucí mocnosti vesmíru a kdybychom ho neměli s sebou, nebyli bychom přežili skok k trans miterovým stanicím neznámých inteligentních bytostí. Ted tedy stál opět přede mnou.

Několik kroků jsem ustoupil, protože mě oslepovala záře dvou mdých sluncí. Před hodinou trochu zesvětlala, vzplála a za několik vteřin se mezi nimi materializoval kurýrní křižník.

Rhodan ho výstižně nazval Ruinový transmitter.

Transmitter patřil k mnoha pastem a nástrahám, které postavili Mistři ostrovů daleko od velké mlhoviny Andromedy. Stále jsme nevěděli, kdo vlastně jsou. Jisté bylo jen to, že Mistři ostrovů museli disponovat neuvěřitelnými znalostmi.

Inteligentní bytosti, které dokázaly vychýlit obrovská slunce a planety z jejich přirozených drah, aby je jinde sestavily podle matematicky určeného schématu a tak je technicky využily, hýly fenomenální.

My jsme znali jen přepínací stanice, z nichž byly ovládány hvězdy a využívána jejich gigantická energie. Dobyli jsme transmitter Twin. Transmitter Horor se nám málem stal osudným.

Před rokem odhalili Akonané tajemství galaktického šestiúhelníkového transmiterem a uplatnili svou touhu po moci. Vyrázili k Twinu s osmdesáti tisíci loděmi, ale tam je napadlo asi třicet tisíc lodí Maahků a vymazalo je ze světa.

Vyhodili jsme řídicí stanici soustavy Twin do vzduchu a tím jsme vysílání transmiterem definitivně přerušili. Byl pro nás ztracen.

Pak, před šesti měsíci, jsme s pomocí Greka I, bývalého šéfa maahkské tajné služby, našli jinou kosmickou stanici. Tvořila ji dvě rudá slunce a obrovský prstenec planetoidů, které ještě před asi tisícem let tvořily Jedinou planetu.

Od těch dob obklopovalo dva rudé obry moře troskek tvořené přibližně třiceti tisíci velkými planetoidy a miliardou malých částic. Odsud tedy pocházelo jeho pojmenování Ruinový transmitter.

Obě rudá slunce byla od hranic Mléčné dráhy vzdálená devět set padesát tisíc světelných let. Mlhovina Andromeda nám teď byla blíž, než kdykoli předtím.

Nikdo ovšem nepomýšlel na to, překonat oněch zbývajících pět set

tisíc světelných let do mlhoviny Andromeda v rámci nějakého odvážného experimentu. Byla tu lepší možnost! *

Tato možnost byla ovšem tak fantastická, že nám celého půl roku trvalo, abychom ji mohli začít realizovat. A ještě dnes nikdo nevěděl, zda náš plán vyjde.

Vymyslel ho Icho Tolot!

Pro Rhodana bylo typické, že ho nadchly nejneobvyklejší teorie. Tolotovy výpočty byly ovšem tak exaktní, že odolaly trojnásobnému prověřování pomocí biopozitronického mozku Nathana.

Haluťan ke mně přistoupil. Helmu skafandru měl zavřenou. Tady, na kusu rozbitého světa, velkém asi jako Měsíc, nebyla už tisíc let žádná atmosféra. A i kdyby byla, nebylo by to nic pro nás - jednalo se o kdysi maahkskou planetu, vodíkovo-amoniakovo-metanový svět.

Grek I, jemuž jsme vděčili za objevení Rulového transmitem, byl stejně jako my překvapen, s jakou silou bojují přeživší obyvatelé planety. Nikdo nepočítal s tím, že potomci posádek lodí, které před tisíci lety unikly záhube a živořili na troskách své bývalé planety, budou schopni vyvinout takovou iniciativu. Vlastně nikdo nepočítal, že by tady vůbec někdo přežil.

Málem nás zničili. Naštěstí se včas

objevil Reginald Bull se svou flotilou.

To vše se ale stalo už před šesti měsíci. Dobytí soustavy bylo u konce. Ze třiceti tisíc planetoidů soustavy mělo devět zhruba takové rozměry, jako pozemský Měsíc. Na pátém měsíci tohoto druhu jsme objevili transmitterový přepínač pro obě rudá slunce. Byla ještě úplně v pořádku — až na jednu významnou maličkost!

Bývalá posádka tohoto transmitteru byla považována za vyhubenou. Mistři ostrovů tento transmitter takřikajíc odepsali. Znamenalo to, že dálková kontrola už, nefungovala a v daleké mlhovině Andromeda nemohl nikdo zjistit, je-li transmitter používán nebo ne.

Dosud jsme neměli žádné potíže. Nikdo nás v ničem nerušil. Přesto byl Rhodan velmi opatrný a neriskoval žádné experimenty, dokud se zbytky zničené planety nepodobaly po zuby ozbrojené pevnosti.

Pak jsme ovšem začali realizovat Tolotův plán. Pátý planetoid dostal jméno „Kalif z Bagdádu“. Jak na tenhle nápad Rhodan přišel, nevím. Udělali jsme z mrtvého kusu horniny živý svět. Našli jsme zbytky starých měst a průmyslových zařízení, zbytky ulic a silnic, letišť a jiných stop po zmizelé kultuře. Rhodanovi specialisté to využili. Všechna životně důležitá zařízení

a stavby byly umístěny pod zemí. Tato miniaturní planeta měla od přírody dost dutých prostor. Z pohledu z kosmické lodi vypadal Kalif z Bagdádu stále jako neobydlené, pusté vesmírné těleso. Vevnitř to bylo zcela jiné.

„Zdravím vás, příteli,“ oslovil jsem Halut’ana.

„Jsem rád, že vás vidím,“ zaburácel Tolotův hlas. „Jsem moc šťastný.“

„Přišel jsem sám,“ vysvětloval jsem. „Rhodan a ostatní Pozemšťané jsou na jiném planetoidu, kterému říkáme Trója. Říká vám to jméno něco?“

„Ne. Ale jistě to má nějaký význam.“

„Dávná historie Terry hovoří o městě, kterého bylo lze dobýt pouze lstí. Byl postaven velký dřevěný kůň, v jehož vnitřku se ukryli schopní bojovníci. Lodě dobyvatelů odjely a před městem zůstal kůň. Muži onoho města, jmenovalo se Trója, vtáhli koně do města jako dar pro svou bohyni, Athénu. V noci z koně vylezli bojovníci, přivolali signály zapálených loučí flotilu zpět a otevřeli jí brány města. Tak byla Trója dobyta Reky. Už je vám jasné, proč Rhodan nazval ten satelit Trója?“

Halut’an se burácivě rozesmál.

„Výborně,“ prohlásil. „Je to jen legenda, nebo se to stalo? Mám pocit, že o tom něco víte, Arkonidane!“

Odkášlal jsem si.

„Možná. Přerušil jsem tenkrát svůj hluboký spánek. To je pravda. Ale protože nechci motat páté přes deváté, budu teď mlčet. Jen ať si naši přátelé nechají své legendární bohy a polobohy. Tolote - mám pocit, že od nás tentokrát očekáváte příliš mnoho. Kdybyste své výpočty alespoň neformuloval tak přesně, nikdy by k tomuto drzému podniku nemuselo dojít. Nebo snad máte něco proti tomu, když váš záměr označím za drzý?“

„Drzý? Snad! Proč bych to nepřiznal. Kolik je vám. Arkonidane? Deset tisíc let standardního času?“

„Zcela správně, deset tisíc let,“ odsekl jsem rozčileně. „Jestli tím ale chcete naznačit, že jsem na lakový plán moc starý, tak se pletete! Jde mi jen o to, že jste Rhodana vehnal do dobrodružství, které může stát hlavu nejen jeho, ale celé lidstvo.“

Tolot se místo odpovědi zeptal:

„Kam letí tenhle transportér?“ Ve sluchátkách mé helmy se ozval hlas Melbara Kasoma, který čekal ve spáče jetu.

„Tahle loď má namířeno do slunečního šestiúhelníku,“ vysvětloval místo mě. „Haló, trpaslíku, jak se vám vede?“

Vítejte na Kalifovi!“

Tolot nadšeně zamával. Kasom byl jeho zvláštní přítel.

„Už znáte náš přijímací rytmus?“

pokračoval Kasom. „Nově objevený galaktocentrický transmitter je vždy za čtyřiašest set hodin pětkrát otevřen, abychom se mohli vrátit. Intervaly nemají žádnou pravidelnost a tak by na ně neměl nikdo přijít. Neustále se mění. Co říkáte našim chytrým chlapíkům? Skvělá věc, co? Nikdo nás nepřekvapí, ledaže by Maahkové z Andro-Alfy našli způsob, jak se dostat do Mléčné dráhy bez pomoci transmitteru. Rád bych viděl motory, které by to dokázaly! Co kdybychom odstartovali a podívali se, jak se loď na vteřinu přesně vnoří do transportního paprsku rudých slunců? Když mine těch deset vteřin, je paprsek okamžitě přepólován galaktickým slunečním šestiúhelníkem a vyslán zpět. To musíte zažít, Tolote!“

„Počkejte, Kasome,“ řekl jsem do vysílačky. „Zdá se, že netušíte, že jsme ten tajný spínač transmitteru našli díky jednomu Halut’anovi jménem Icho Tolot...“

„Cože?!“

„Vzpamatujte se, je to tak. Oficiálně jsou samozřejmě za objevitele považováni Kalupovi vědci.“

Pak jsem se obrátil k Tolotovi:

„Pojďme,“ vyzval jsem ho. „Kalif vás moc zajímat nebude. Řídicí stanice je stejná, jako všechny ostatní, které jsme viděli a technická zařízení si dovedete představit. Udělali jsme vše pro to, abychom předešli náhodnému objevení.“

Haluťan po chvíli prolomil mlčení.

„Allane -jak funguje transponderové spojení? Jste si jist, že vaše trans-mise nemůže nikdo zaměřit?“

„Tak jistý Jak si může být jistý muž, který je po roce příprav na tomhle kusu horniny ještě naživu. Grek-1, náš bývalý protivník a nynější přítel, stále tvrdí, že kontrolní stanice byla zničena při atomovém výbuchu planety. Od té doby uběhlo tisíc let pozemského Času. Tato soustava je považována za zničenou. Nikdo zřejmě netuší, že sluneční transponder je ještě využíván. V tomhle ohledu si nemusíte dělat starosti.“

„To byla má Jediná starost. Když ovšem zvolíte jinou transportní trasu, mohli byste být prozrazeni. Mějte se před tím na pozoru!“

Rychle jsem se na něj podíval. Jak dobře znal Pozemšťany?

„Komu to říkáte, příteli? Rhodan byl až dosud dost rozumný, aby se vyhnul podobným experimentům.“

Přišli jsme k našemu spáče jetu. Kasom už na nás Čekal..

Nasoukalí jsme se dovnitř. Kasom pilotoval.

Kontrolní pozitronika řídicí planety Kalif z Bagdádu nám dala povolení ke startu, tady, devět set padesát tisíc světelných let daleko od Mléčné dráhy, panovala stejná disciplína

jako v jakémkoli pozemském vesmírném přístavu.

Službu konající důstojník se ohlásil do vysílačky: -

„Pospěšte si prosím, pane. Zhruba za hodinu přiletí deset transportérů. Máme vás ohlásit na Troje?“

„To není třeba, díky,“ odmítl jsem. „Než se slunce rozzáří, budeme tam.“

Kasom odstartoval a spáče jet stoupal do výšky. Planetoid Trója byl jen sto tisíc kilometrů od Kalifa z Bagdádu.

Rhodan si vybral to pravé těleso. Trója se mu zalíbila proto, že planetoid se skládal převážně z dutých prostor, které nebylo zvenčí možné odhalit.

Maahští mutanti Tróju v průběhu tisíce let stále více hloubili, aby získali víc prostoru k životu, nyní byli našimi spojenci. Nikdy nebudou schopni legendárním Mistrům ostrovů odpustit, že zničili vlast jejich předků. Mohli jsme se na ně spolehnout.

Blížili jsme se k Troje. Tolot se narovnal.

„To vypadá dobře, dokonce velmi dobře,“ zašeptal. „Přesně ta správná velikost, Allane. Budeme tak moci nepozorovaně projít transponderem a rematerializovat se v trpasličí mlhovině Andro-Beta. Pak půjde o to, jak bude kontrolní posádka tamní stanice reagovat na náš planetoid, který se „náhodou“ dostal do transportního proudu.“

Začínám se uvnitř chvět, Arkonidane.“

Zavřel jsem oči. Tolotův plán, kterého se pozemšťané s nadšením chopili, vypadal následovně:

Když jsme Ruinovy transponder před šesti měsíci dobyli, našli jsme v řídicí stanici na planetoidu Kalif z Bagdádu pozoruhodnou věc. Světelný ukazatel na modelu vesmíru na klenbě stanice totiž ukazoval druhý trpasličí systém před velkou mlhovinou Andromeda - totiž na Andro-Betu, která stejně jako Andro-Alfa ležela před druhou galaxií. Grek-1 nám radil, abychom se za žádných okolností nepokoušeli o průnik směrem k Andro-Alfě. Tato trpasličí mlhovina nejenže byla od Andromedy dál než mlhovina Andro-Beta, ale navíc ji ovládala kontrolní komanda Maahků, která podléhala rozkazům Mistrů ostrovů.

Bylo by proto Šílenstvím pokoušet se vybudovat si základnu právě v mlhovině Andro-Alfa. Nebylo by se to podařilo, a nebo snad jen za cenu obrovských ztrát na lidských životech.

Bylo tu však řešení! Mlhovina Andro-Beta byla obývána národem, který znal Grek-1 z vyprávění. Nebyli to Maahkové, ale inteligentní bytosti, které tam v neznámých Časech usídlili Mistři ostrovů. , ,

Úkoly, které obdrželi před deseti tisíci lety, však už byly dávno zapomenuty. Objevily se jiné zájmy.

Andro-Beta ležela jen čtyři sta tisíc světelných let od Ruinového transponderu- Tato trpasličí galaxie měřila v průměru sedm tisíc dvě stě světelných let a byla jen sto tisíc let vzdálená od mlhoviny Andromeda.

Když se uchytíme v mlhovině Andro-Beta, bude možné dostat se do sousední galaxie dokonce i jen pomocí obyčejných vesmírných lodí. Podmínkou bylo vybudování několika prvotřídních základů flotily v mlhovině Andro-Beta.

Nathan vypočítal, že očekávaná invaze Maahků do Mléčné dráhy je jenom otázkou Času. Rozhodli jsme se proto této ofenzivě předejít a nasadit veškeré síly k výstavbě základů v mlhovině Andro-Beta.

Z vojenského hlediska jsem byl s tímto záměrem zcela spokojen. Pak se objevil Tolot se svým drzým plánem.

Přiznávám, že jsem jím byl v hloubi duše stejně fascinován a nadšen jako Pozemšťané, jen jsem své pocity nedával tak najevo. Musel tu přece být někdo, kdo alespoň občas zatáhne za brzdu. Pro mě byli Pozemšťané horké hlavy, a vůbec jim neškodilo, když jim čas od času někdo řekl pravdu.

Hluboko uvnitř jsem však byl připraven plán podporovat. Všechno vypadalo opravdu dobře! Tolot měl pravdu.

Matematicky prokázal, že v průběhu posledního tisíce let bylo oběma slunci Ruinového transmiteru vtaženo zhruba 0,2 procent vesmírných trosk. Řídící stanice na Andro-Betě dokazovala, že tyto trosky byly bez pochyby uchopeny transportním polem a materializovány v přijímací Stanici na Andro-Betě. Proti výpočtům se nedalo nic namítnout. Seděly.

Naše pozorování navíc potvrdila, že občas skutečně mizely některé planetoidy mezi oběma slunci. Viděli jsme to na vlastní oči!

Hlídka na přijímací stanici Andro-Bety musela být už delší dobu zvyklá na to, že se v určitých intervalech objevují v jejich trpasličí soustavě kusy zničené planety. Nejdřív se tím pravděpodobně zabývali a prověřovali to, později však už považovali za běžné, že nepoužívaný transmitter posílal do Andro-Bety zbytky světa, 'který ho obklopoval. Proto, tvrdil Tolot, není nic logičtějšího, než najít větší planetoid, vybudovat na něm základnu a spolu s pár tisíci tunami nevinných trosk ho poslat do transmiteru.

Nikdo se o něj nebude starat. Jen tak se může podařit zcela nepozorovaný průnik do mlhoviny Andro-Beta. Tolot byl samozřejmě příliš zkušený vědec na to, aby si neuvědomil zápory svého plánu. Cesta zpět stejným způsobem byla vyloučena.

Navíc, pokud se nám podaří do soustavy nepozorovaně proniknout, budeme muset ještě dobýt řídicí stanici Andro-Bety. A to se nepodaří utajit.

A kdybychom ještě použili k návratu transmitter Andro-Beta, byla by prozrazena i tato tajná základna lidstva. To by Mistři ostrovů poznali!

Museli jsme tedy najít jiný způsob, jak se dostat zpět do Ruinového transmiteru, jenž představoval spojení s Mléčnou dráhou.

A tehdy přišli vědci a technici programu Androtest na nápad roku. Prokázali, že je možné vybavit superbitevní loď imperiální třídy dvoustupňovým dodatečným motorem.

Motorové jednotky byly čtyři sta metrů dlouhé a měly v průměru rovněž čtyři sta metrů. Každá měla akční rádius dvě stě padesát tisíc světelných let, dohromady tedy půl milionu světelných let.

Pokud se nám se satelitem Trója podaří dostat do mlhoviny Andro-Beta nepozorovaně několik těchto super-loď, mohou tam bez problémů operovat a poté se bez použití transmiteru vrátit k pouze čtyři sta tisíc let vzdálenému Rumovému transmiteru. Když jsme si to uvědomili, pustil

13

se Rhodan plný energie do realizace Tolotova plánu. Z Tróji se stala dokonalá tajná základna. Z planetoidu zůstala prakticky jen svrchní slupka.

Uvnitř bylo pět nejmodernějších superbitevních lodí lidstva. Šestou byl ANDROTEST III, který se už prvotřídně osvědčil. Měl čtyři stupně a akční rádius milion světelných let.

Bylo naplánováno, že ANDRO-TEST III bude poslán zpátky do Ruinového transmiteru jako kurýrní loď, aby naši lidé věděli, jak naše akce dopadla.

Jinak se Trója podobala gigantickému zásobovacímu skladišti se všemi myslitelnými náhradními díly, potravinovými zásobami a dalším vybavením, včetně mimořádně silných impulsních motorů, jaderných zařízení a elektráren.

Tolotův plán nabyl pevných kontur, Trója byla připravena ke startu. Pokud se vše podaří, pronikneme do mlhoviny Andro-Beta s pěti superbitevními loděmi, čtyřstupňovým křižníkem a gigantickými zásobami --a nikdo si toho nevšimne.

Byli jsme trojským koněm v pozměněné podobě.

Nedokázal jsem si pomoci - byl jsem fascinován! Náš záměr byl tak grandiózně dobrodružný, že musel strhnout každého muže.

Byl jsem si však vědom i mnohých nebezpečí, která s ním byla spojena.

Především jsme nevěděli, jak strážci Andro-Bety vypadají. Grek I o tom nebyl přesně informován.

Nenáviděl Mistry ostrovů, které označoval za pokořitele svého národa. Tomuto chytrému Maahkovi velmi záleželo na tom, aby s námi pronikl do trpasličí galaxie. Rasa strážců Andro-Bety byla podle něj údajně rozdělena na tři kasty. To způsobilo, že naše kosmopsycholožka souhlasila s naším plánem. Národy, které se dělí na kasty, se musí vzájemně vyhladit. Nenávist a oprávněné požadavky na straně jedné, povýšenost, touha po moci a strach o vlastní pozici na straně druhé byly našimi dobrými spojeními.

Až dosud se pokaždé potvrdilo, že pomocné národy už po tisíciletí nereagují tak, jak to bylo zamýšleno při výstavbě transmiterové trasy. Do značné míry byla ztracena kontrola.

Na tom jsme postavili náš plán, ale uvědomovali jsme si, že kosmičtí stavitelé jsou stále Ještě nekonečně nebezpeční. Museli mít dalekosáhlou převahu nad všemi národy Mléčné dráhy. Jejich věda byla velkolepá, sotva se dala pochopit.

Proto jsem nechtěl ukazovat své nadšení navenek. Ať mě považují za věčného škarohlída! Stačí mi, když muži našeho komanda budou alespoň o něco opatrnější.

Kasom zahájil sestupný manévr.'

Na přistávací ploše nikdo nebyl. Přitom se teď na Troje nacházelo patnáct tisíc mužů! Sjeli jsme výtahem dolů a dostali se do podzemního světa. Jestli tohle není prvotřídní trojský kůň, ať se nejmenují Atlan!

Podnik „Předmostí Andro-Beta“ běžel na plné obrátky. S Arkonidany bych se do něj nikdy nepustil. S Pozemšťany to bylo možné riskovat. Když se tihle milí barbaři do něčeho pustili, mohl jsem si být alespoň jistý, že v rozhodujícím okamžiku nikdo neztratí nervy.

Pět superbitevních lodí mělo na palubě elitní posádky, a k tomu ty nejlepší mutanty Sboru. Oba mí parasprinteři Rakal a Tronar Woolverové k nim patřili.

„Jsem nadšený," zvolal Tolot. „Prostě nadšený!"

Rozeběhl se k Perrymu Rhodanovi, rozpráhl paže a rozesmál se. Znělo tom, jako když burácí hrom.

Pěny polkl a pak se rovněž dal do smíchu.

„Můj maličký," halasil Tolot něžně. „Můj maličký!"

Přitiskl si Rhodana tak „jemně" k hrudi, že První administrátor začal lapat po dechu.

Trochu škodolibě jsem přihlížel. Pěkný „maličký" to byl! Nehledě na to, že tenhle „maličký" už dobyl polovinu Mléčné dráhy, právě se připravoval ukázat dráp neznámé síle.

Bylo mi špatně, jen když jsem na to pomyslel. Tolot pořád ještě objímal Rhodana. Mateřské instinkty zase jednou zvítězily.

2.

Poslední technici ze zkušebního týmu opustili Tróju. Nadešel 2. Červenec 2402.

Před třemi hodinami zaujaly posádky pěti superbitevních lodí svá místa. Každá loď měla svůj vlastní hangár, aby bylo možné lépe neutralizovat eventuální zásahy.

Satelit k tomu skytal dost místa. Zůstalo ještě dost dutých prostor, aby zde bylo možné umístit týdenní produkci pozemského velkopřemyslu. Kdo je informován a tom, kolik toho Pozemšťané dokáží za týden vyprodukovat, může si snadno udělat představu o objemu skladovaných zásob.

Nejméně místa vyžadovaly motory Trojí. Byly umístěny na „zádi", zatímco obrovské jaderné stanice ležely v centru našeho umělého světa.

Já jsem byl na palubě vlajkové lodí pozemské flotily, CRESTU li, kde jsem toho už tolik zažil. Lodi velel stále Epsalan Cart Rudo.

Dalšími imperiálními loděmi byly THORA II s kapitánem Brodem Sauerem, ALARICH pod velením plukovníka Terena Masise, NAPOLEON pod velením plukovníka Baplista Rigarda a nejmodernější loď USO jménem IMPERÁTOR, jíž velel Epsalan Heske Alurin.

ANDROTESTU III velel osvědčený specialista na dlouhé lety, plukovník Pavel Kotranov.

Kapitáni byli tisíckrát osvědčení, vysoce specializovaní a bojem zocelení důstojníci, kteří přesně věděli, kdy se mají pustit do boje, a kdy je lepší co nejrychleji zmizet.

Jejich posádky nebyly o nic horší. S takovými muži bylo možné dobýt hvězdnou říši.

Jen na IMPERÁTORU bylo dvacet specialistů z mého užšího štábu. Používání robotů byly nejnovější konstrukce.

Přeměna Tróji a její vybavení stály celkem sto dvanáct miliard solárii. A to už něco znamená! Naš ministr financí, polomutant Homer G. Adams, z toho zešedivěl.

Cena superbitevních lodí v tom zahrnuta nebyla. Jedna stála ještě více než sto dvanáct miliard.

Takovéhle dobrodružství si mohlo dovolit pouze hospodářsky zdravé impérium. Menší národy neměly vůbec šanci, dokonce ani tehdy, když byly inteligentnější, než ty velké. Neznal jsem ovšem žádný národ, který by Pozemšťany co do inteligence převyšoval. Snad Mistři ostrovů ~ ale ty jsme ještě neznali.

Reginald Bull zůstal na místě jako velitel soustavy Ruinového transmiteru. Měl čekat na návrat ANDROTESTU m.

Kotranov ho měl informovat o tom, jak to s námi dopadlo.

Naš návrat byl zajištěn i v případě katastrofy. Každá z pěti superbitevních lodí byla vybavena dodatečným pohonem. Rhodan se nespolehal na náhodu/Mohli jsme se vrátit i tehdy, kdyby nás protivník zcela prohlédl a uzavřel transmitter Andro-Bety.

Rozum napovídal, že vlastně nejde o žádné velké riziko. Pocity mluvily ovšem zcela jinak.

Bylo to neuvěřitelně smělé, pokoušet se s takovou konstrukcí proniknout do předpokojů mlhoviny Andro-medy.

Z reproduktorů se ozývaly poslední povely. Bylo je slyšet všude. Technický tým byl připraven. Jaderná zařízení a neutralizátory přítlaku už běžely.

Na obrazovkách CRESTU II byly vidět nejrůznější scény. Sledoval jsem zejména obrazovky, které ukazovaly okolní vesmír. Rozmístilo se tam tři sta těžkých a lehkých křižní-ků. Jejich kapitáni měli za úkol ulovit co nejvíce menších i větších úlomků bývalé planety a tak šikovně je přepravit k transmitterovému poli rudých sluncí, aby se tam dostaly zároveň s námi.

Až se s Trójou materializujeme v hlavním přijímači Andro-Bety, musí se naši malí průvodci vynořit společně s námi. Musí to vypadat tak,

jako by obě rudá slunce zase jednou zachytila větší množství trosek a vyslala je do transmiteru. Přesná koordinace transportu nebyla jednoduchá. Zapojili jsme jedenáct pozitronických speciálních mozků, abychom mohli proces koordinovat na desetinu vteřiny.

^^^

Tolot, Kasom a několik mutantů byli rovněž na můstku. Rhodan stál za epsalským velitelem a udílel poslední povely.

O chvíli později zaburácely motory. Trója se pomalu vychýlila ze své přirozené oběžné dráhy a zamířila, přímo k oběma sluncím. .

Naše rychlost vzrůstala jen pomalu. Trója nebyla žádný lehký křižník, jenž je schopen během deseti minut dosáhnout rychlosti světla. Nám to šlo mnohem pomaleji.

O dvě hodiny později jsme dosáhli přímého kursu. Naším cílem byl onen fiktivní bod mezi oběma slunci, kde se protínaly jejich energetické dráhy.

Čím více jsme se k nim blížili, tím intenzivněji hvězdy zářily a brzy vyplňovaly celou obrazovku.

Krátce před kritickou hranicí se doprovodné křižníky oddělily a my letěli dál sami. Každý z křižníků zachytil několik set úlomků, které nás teď doprovázely.

Byl to fantastický obraz. Jak se tato podivuhodná armáda blížila k rudým sluncím, která už začala plát na znamení toho, že jsme byli zaznamenaní. Jak se to dělo, bylo pro nás stále ještě záhadou. Fungovalo to ovšem skvěle.

„Připravte se na narkózu,“ přikázal Rhodan všem stanicím.

Rozhlédl jsem se kolem a uchopil automatickou vyš oko tlakovou injekci. všichni ostatní učinili totéž, jen Icho Tolot to nepotřeboval.

Lehl si na zem za velitelským křeslem a začal přeměňovat strukturu svého organismu. Jeho Černá kůže zářila a zpevnila se. Nakonec se zdá, lo, že je z oceli. Tolot dokončil metabolickou proměnu svého organismu. Teď už s ním nemohlo nic pohnout.

Stiskl jsem tlačítko a do mého krevního oběhu se začaly uvolňovat medikamenty.

„Mám strach,“ řekl Gucky. Ležel hned vedle mé a pozoroval mě svými velkýma očima. „Nemám tyhle skoky rád. Nejspíš budu zase hodiny v bezvědomí. Dáš na mě pozor?“

„Slibuji ti to,“ uklidňoval jsem ho.

Před očima jsem měl mlhu. Odněkud z dálky jsem slyšel poslední hlášení velitelů křižníků.

Bylo jisté, že dostali své trosky zcela přesně na správný kurs. Tróju obklopilo moře úlomků.

Už jsem neviděl, jak satelit uchopilo transportní pole slunečního transmiteru a přeměnilo ho na pěti-dimenzionální energetickou jednotku, pro niž neexistoval pojem času a žádná prostorová omezení.

^^^

Když jsem otevřel oči, očekával jsem instinktivně příšernou bolest, ale nepřicházela. Naši lékaři byli opravdu vynikající!

Vedle mě se někdo se vzdycháním zdvihal. Byl to Melbar Kasom, který díky své perfektní kondici dokázal [ransmiterový šok vždy mimořádně dobře překonat. Byl od přírody zvyklý na mnohem větší zatížení.

Icho Tolot a Epsalan Cart Rudo už také přišli k sobě.

Zdálo se, že se obrazovky CRESTU II roztaví. Automatika zapnula filtr, ale ani to nestačilo.

Rudo zvedl namáhavě ruku, ale Halut'an byl rychlejší a ztlumil světlost obrazovek.

„Tři modrá obří slunce,“ zaburácel jeho hlas. „Přesně, jak jsme Čekali! Všechny hlavní přijímací systémy jsou stejné.

Používají na ně tři energeticky bohaté hvězdy. Jedině ve velké mlhovině Andromeda by se mohla vyskytovat šestinásobná konstelace, jakou známe z Mléčné dráhy. Malé mlhoviny si vystačí se třemi slunci. Soustava Andro-Beta se pravděpodobně bude skládat také jen z Jedné planety. To odpovídá Grekovým údajům. Také 'v mlhovině And-ro-Alfa jsou tři modří obři a jedna řídicí planeta s posádkou. Začíná to pomalu vypadat jako schéma. Už to není taková záhada.“

„To si myslíte vy,“ řekl jsem s námahou.

Tolot sebou trhl. Dvěma obrovitými skoky byl u mě.

Pokusil jsem se usmát.

„Jsem v pořádku,“ řekl jsem. „Vzal jsem si menší dávku narkotika. Bylo to moje riziko. Nikomu o tom neříkejte. Pomozte mi, prosím.“

„Jste blázen,“ řekl Halut'an tak chladně, jak se mnou ještě nikdy nepromluvil. „Nevážím si falešné cti-žádostivosti. Mohlo vás to stát život. Tušíte vůbec, jaké zatížení jste musel vydržet?“

„Nebyla to ctižádost, jen obavy,“ protestoval jsem. „Pomozte mi, prosím. Chtěl jsem se co nejdřív probrat.“

Tolot mi beze slova nastavil křeslo do sedací polohy. Bylo mi zle. Kasem káravě zavrtěl hlavou a pak neuctivě prohlásil:

„Kdybyste nebyl můj Šéf a nebylo vám deset tisíc let, tak...“

„Dejte s tím konečně pokoj!“ zařval jsem. Tedy ~ pokusil jsem se zařvat. Ze rtů mi nevyšlo nic než chrapot.

Kasom vstal a nejistým krokem zamířil k Rudovi.

„Všechno jasné, transport se podařil,“ slyšel jsem říkat Epsalana. Nepozoroval mé, a to jsem mu také radil. Kapitán dobré lodi má jiné věci na práci, než litovat neopatrného Ar-konidana.

Rozhlédl jsem se. Gucky byl v hlubokém bezvědomí. Ani ostatní mutanti, včetně dvojčat Woolverů, nejevili známky života- Podle našich zkušeností bude trvat alespoň tři hodiny, než se proberou. Jejich citlivé mozky reagovaly na hyperpocho-dy Často složitě. Bylo mi myšoba líto. Vždycky musel hodně vytrpět.

Rhodan ležel těsně vedle Greka I. Maahk měl chapadlovité paže bez kostí složené volně na hrudi. Všechny čtyři oči byly zavřené. Šedá šupinovitá kůže se zbarvila do zelena, ústní otvor byl pootevřený a byly vidět zuby.

Na sobě měl skafandr, kde vládla typická vysokotlaková atmosféra. Grek I odmítl odejít do své speciální kabiny, i když nemohl dýchat náš vzduch. Byl by se v něm udusil.

Vyzval jsem Tolota, aby Greka I odnesl do jeho kabiny.

„Ne, jen ho nechť tady,“ odmítl Haluťan. „Mohlo by se ho to dotknout. Často jste mu dal najevo nedůvěru, i když pro maahkskou men-

talitu je typické neměnit jednou učiněná rozhodnutí. Mluvil pravdu!“ „Až dosud,“ namítl jsem. „Nebud'te přece takový a zapomeňte konečně na to, že Maahkové málem porazili váš národ,“ pokračoval Tolot. „Grek I byl nejschopnější šéf tajné služby na Andro-Alfe. Jinak by mu nesvětili velení. Nenávidí Mistry ostrovů ještě víc, než kdy nenáviděl vás nebo Akonany. Dejte mu přece Šanci! Může být neuvěřitelně užitečným spojencem, pokud se setkáme s maahkským komandem.“

Tolot měl pravdu. Vstal jsem ze sedadla. Před očima se mi všechno točilo. Když jsem zase jasně viděl, dopotácel jsem se ke Grekovi I. a posadil se vedle něj,

Grek I otevřel oči. Cítil jsem horko, které vyzářoval jeho skafandr.

Maahkové vydechují amoniak. Potřebují vysoké teploty, aby se při extrémně vysokém tlaku zabránilo rychlému zkapalnění amoniaku. Planety, na nichž naši bývalí protivníci žijí, mají teplotu v průměru okolo sedmdesáti pěti stupňů Celsia.

Zapnul jsem Grekovy vnější mikrofony. Pohnul krátkýma nohama a pak podstatně delšími pažemi, ve kterých měl neobyčejnou sílu.

Myslel jsem na Tolotova slova. Také Maahkové byli dětmi naší Mléčné dráhy, než jsme je před de-
19

seti tisíci lety po Metanové válce vyhnali.

Náhodou utekli slunečním šestiúhelníkem a dostali se do kontaktu s Mistry ostrovů. Neznámí poznali velkou bojovnost Maahků a usídlili je jako hlídky a strážná komanda v mlhovině Andro-Alfa. Díky neuvěřitelné rozmnožovací schopnosti existovalo nyní už znovu mnoho miliard Maahků, kteří byli závislí na Mistrech ostrovů.

„Jak je vám?“ oslovil jsem Greka I. „Je vám v tom skafandru dobře?

Mohl jste přece zůstat ve své kabině.“

Grek I se naučil interkosmo a nyní jím už mluvil naprosto dokonale.

„Děkuji vám, už je mi lépe. Proč se o mě staráte, Arkonidane?“

Usmál jsem se na něj. Znal ten po-sunek, ale usmívat se nedokázal. Tolot nás oba nenápadně pozoroval. Na očích mu bylo vidět, že má radost.

„O tom teď nepřemýšlejte, Greku I. Pokouším se zapomenout na minulost a uvědomit si, že i váš národ vznikl v naší galaxii.“

Grek I na mě upíral všechny oči. „Velmi vám děkuji. Má úloha byla po zničení akonské flotily naplněna.

UŽ necítím nenávist.“

Poklepal jsem mu na rameno a vstal jsem. Ihned mě následoval. Najednou jsem měl pocit, jako by za mnou šel přítel. Bylo to krásné.

Naše rychlost nyní činila jedno procento rychlosti světla. Čím více se vzdálíme, tím lépe budeme moci přehlédnout situaci.

Objeví se medoroboti, kteří měli za úkol co nejrychleji probudit posádku. Kdyby na nás nepřítel zaútočil, museli být všichni na svých místech.

Na našich obrazovkách stále ještě zářila obrovská modrá slunce. Icho Tolot počítal. Vtom jsme spatřili naše malé průvodce!

Roje meteoritů společně s námi opustily transmitter. Trochu se rozdělily a nyní se rozptylovaly ještě víc,

„Paráda!“ řekl Kasem, „třída! Chlapci v křižnicích odvedli skvělou práci. A co nás Čeká teď?“

Podíval jsem se na něj a svažil čelo.

„To budeme vědět asi tak za Čtyři nebo za pět hodin, tedy až se přiblížíme k oběžné dráze řídicí planety. Grek I tuhle trpasličí galaxii zná. Trojúhelník Beta je postaven stejně jako transmitter na Andro-Alfě.“

„To už vím, pane," prohlásil Ka-som dotčeně. „Dobrá, vyčkejme tedy, jak se bude chovat místní hlídka. Jedno vám můžu říct, pane: kdybych tam velela, důkladně bych si Tróju prohlédl."

„Ale! A to mi říkáte teď, když jsme už tady?" „Nechtěl jsem vás před startem ještě víc znepokojovat," zašklebil se Er-trusan. „Navíc je to každému jasné, pane. Nebyl jste jediný, kdo si dělal starosti. Ale my to zvládneme! Až - budeme mít transmitter za sebou, začne to být doopravdy zajímavé."

Grek I beze slova ukázal na obrazovky. Zvedl jsem hlavu. Nevolnost mě už úplně přešla.

První hvězdy malé galaxie se vyloupily z oslepující záře-

Znovu se ozval Tolot.

,

„Typické. Data souhlasí. Přijímač se nachází zásadně v přesném středu galaxie. Zdá se, že je to hyperfyzikální zákon. Hustota hvězd tu samozřejmě není tak vysoká jako v jádru Mléčné dráhy. Přesto tu najdeme ideální místa pro základny."

„Rudo - ruce pryč od hyperlokátorů," varoval jsem Epsalana. „Jestli někdo zachytí impuls, jsme prozrazeni."

„Při vši úctě, pane - je to moje loď!" zlobil se Epsalan. „Musím být připraven na to, že budu každou chvíli napaden. Pak budu lokátory potřebovat. Proto je kontrolojuj už teď."

„Nezlobte se. Rudo. Nechal jsem se strhnout."

Usmál se na mě. Rozuměli jsme si. On byl velitel, on musel rozhodovat o všem, co se týkalo lodi.

První stanice tajného satelitu Trója se ohlásila. Byl to plukovník Hesfce

Alurin, kapitán superbitevní lodí IM-PERÁTOR.

„Na palubě vše v pořádku, pane," oznámil. „Mí" muži se postupně probouzejí. S techniky alarmují posádky nemám žádné spojení. Je tam všechno v pořádku?"

„Budou aktivní za Čtvrt hodiny," odpověděl jsem. „Zatím je nepotřebujeme." :

Netrvalo to ani čtvrt hodiny. Pozemšťané se vzpamatovali rychleji, než jsem Čekal. Medoroboti pracovali rychle a spolehlivě. . '

I Rhodan se probral. Do nejzvláštějšího vesmírného tělesa pozemské vesmírné flotily se zase vracel život.

Deset tisíc mužů se vrátilo na svá místa. Obnovila se interkomová spojení. Z CRESTU U jsme mohli vidět do každého oddělení.

Trója se proměnila v bojový stroj první třídy. V hlavní řídicí centrále bylo dvacet mužů pod velením majora Fracera Whooley. On a jeho

muži tvořili stálou posádku dutého satelitu.

Tři modrá slunce postupně mizela z obrazovky, až ta nakonec zůstala prázdná. Rychlostí zhruba tří tisíce kilometru za vteřinu jsme mířili z oblasti vlivu trojúhelníku Beta do volného vesmíru.

Zářivá nádherná hvězd byla stále intenzivnější. Naše kamery měly dost světla pro výborné záběry.

Asi za půl hodiny jsme objevili observatoř řídicí planety, o níž nás informoval Grek I. Planeta obíhala tři slunce po obvyklé dráze. Zdálo se, že to rovněž patří ke stavebnímu schématu slunečních transmitterů. Oběžná vzdálenost činila padesát milionů kilometrů. Tři slunce byla od sebe vzdálena pouhých pět milionů kilometrů. Muselo se mezi nimi přelévat obrovské množství energie. Planeta byla od nás Šedesát osm milionů kilometrů. Právě se vynořila zpoza tří sluncí. :

Zvětšení se podařilo bezchybně. Jednalo se o zelený kyslíkový svět. Grek I na mě pohlédl. Kývl jsem na něj.

Mluvil pravdu. Zde nežili Maahkové, ale bytosti dýchající kyslík, které se dělily do tří kast. Rhodan přistoupil blíž.

„Ještě jednou děkuji, Greku I," oslovil Maahka. „Vypadá to. Že se skok zdařil. Teď už jde jen o to, jestli nás bude hlídající posádka zkoumat, nebo ne." '

Cekal jsem na reakci svého extra-mozku. Neožýval se. Zato buněčný aktivátor na mé hrudi bušil hlasitěji než obvykle. Ukládal nové síly.

„Perry...!"

Otočil hlavu a zachytil můj pohled. „Myslím, že by bylo dobré připravit zastírací komando. Jestli dojde k prohlídce, musíme něco nabídnout."

„Počítáš s tím?"

Pokrčil jsem rameny. Vždycky jsem počítal s nepředvídatelnými událostmi. [!]

„To nehraje roli. Pojdme připravit maahské roboty a vypustit je. Ti v žádném případě nemohou nic pokazit."

Zkoumavě mě pozoroval. V jeho hubené tváři se nepohnul ani sval.

„Pusťte se do toho, majore," řekl nakonec.

„Ihned, pane," potvrdil rozkaz Whooley.

V CRESTU II zhasla světla. Spokojili jsme se s nouzovým osvětlením. Nikdo nás nesměl lokalizovat.

Za deset minut běžel v celé Troje už pouze jeden jediný agregát, který zásoboval kamery. Jinak jsme byli energeticky mrtví.

Něco jsme však skrýt nemohli! Pokud měli neznámí k dispozici lokátor hmoty, museli se nevěnně letícímu

planetoidu pořádně divit. Neměl totiž hmotu, typickou pro planetoid jeho velikosti!

To byl fakt, který mohl vést k prozrazení.

Vlastní záření našich motorů a atomových reaktorů jsme dokázali sami absorbovat. Nikdo ho nebude moci zaměřit. Bylo ticho. Nikdo neměl nic, co by řekl. Řídicí planeta byla nyní jasně viditelná. Protože nám nefungovaly lokátory, nemohli jsme zjistit, co se tam děje.

I kdyby tam právě startovala celá flotila, nevěděli bychom o tom. Bez techniky jsme byli bezmocní.

3.

Lodí se rozezvučel alarm. Rhodan stiskl tlačítko.

Neznámá posádka řídicí planety se rozhodla vydat k Troje. Nejspíš se jim přece jen zdál satelit příliš velký.

Vážné podezření však přesto mít nemohli, jinak by neletěli jen ve třech malých lodích.

Spatřili jsme je na obrazovkách. Jejich vejcovité lodí měly zlatavou barvu. Bylo naprosto jasné, že nejde o maahkskou konstrukci. Tyto bytosti stavěly jinak. ,

Když jsme věděli, o co jde, nechal Rhodan vypnout i poslední agregát a kamery. Při použití vysoce citlivého lokátoru bychom totiž mohli být odhaleni.

Opustili jsme ve skafandrech CREST II a vydali se nahoru do observatoře. Ležela těsně pod povrchem a disponovala vysunovacími teleskopy, které vypadaly jako periskop ponorky.

Když jsme se tam dostali, vydal Rhodan rozhodující rozkaz prostřednictvím starodávné telefonní sítě. Ještě starodávější byly tlakové lampy, které jsme si vzali na palubu. Nevydávaly rozhodně žádný změřitelný proud energie.

Všude v lodích a v centrále Tróji blikaly tyto lampy. Poskytovaly nám dost světla, abychom v případě nutnosti mohli rychle uvést do chodu potřebná zařízení.

Naše magnetické podrážky klapaly na kovové podlaže observatoře. S vypojením všech systémů zmizela i umělá gravitace. Byli jsme téměř bez tíže.

Dostali jsme se k teleskopům a vyhledali cizí loď.

Dvě se chystaly přistát, třetí se přizpůsobila naší rychlosti a zůstala vi-, set nad povrchem-

Tam se činili maahští roboti, které jsme tam vystřelili k odlákání pozornosti. Začali tam zcela nesmyslný pracovní proces: třináct z nich se vydalo sbírat skalní úlomky, šest dalších je nosilo kolem dokola jednoho kráteru a pak je házelo dovnitř. V kráteru čekalo sedm jiných robotů a ze všech sil házelo skály zase ven...

Naší kovový přátel'dřeli jako smyslů zbavení. Rhodan se začal usmívat. Muži na ostatních pozorovacích místech si vyměňovali poznámky, kterých jsou schopni jen Pozemšťané. Nikdy bych nevěřil, že dospělé, vysoce inteligentní" bytosti můžou být tak pošetilé. Nejvíce se bavil robotik, který maahkské roboty naprogramoval. Ten člověk .měl dva doktoráty a byl považován za kapacitu.

První loď přistála, druhá se usadila sto metrů nalevo od robotů. Ti se však nedali vyrušit.

Rhodanovi ztvrdly rysy. Dokonce i robotika přešel smích a pevně sevřel teleskop. Všude bylo ticho. Takové ticho, jaké na Tróji za šest měsíců ještě nebylo.

Tlaková vlna přistávající lodí odhodila dva z robotů dolů do kráterů. Tam je zachytili jejich kolegové a hodlali je zcela samozřejmě vyhodit vzhůru. Jejich kolegové si to ovšem nenechali líbit, a tak si stroje navzájem vjely do vlasů. „Velký Jupiter!“ řekl Rhodan. „Viděl už někdy někdo něco takového? Jestli se ti kontroloři nenechají zmást tímhle, pak nevím! Jestli mají alespoň trochu smysl pro humor, budou se teď za břicho popadat. Proč nevystupují? Proč...?“ To jsem se ptal sám sebe už několik minut. Nikdo se neukázal. Zřejmě jim stačilo pozorovat vše prostřednictvím obrazovek.

Postupně jsem se uvolnil. Všude byl klid. Půl hodiny po přistání se motory obou lodí zase rozezněly. Odstartovaly současně a zmizely ve vesmíru. Ještě jsme nějakou dobu čekali, ale tři lodě pokračovaly ve své cestě. Když už nebyly v dohledu, odstoupil Rhodan, od teleskopu-V očích měl triumf.

„Tak to bychom měli! Jestli mají citlivé lokátory, nenapadlo je je použít. považují Tróju za náhodně zachycené těleso. Dokázali jsme to. Majore Whooleyi, oznamte to telefonem dál.“

Kdyby bylo neznámé napadlo prohlédnout si náš planetoid důkladněji, pomyslel jsem si, museli bychom bránit vlastní kůži. Nejspíš bychom pak měli brzy co do činění s několika tisíci lodí - a asi o dost většími, než byly tyhle.

Trója se vzdalovala od řídicí planety rychlostí tři tisíce kilometrů za vteřinu. Tím jsme se stále více vzdalovali od oblasti dosahu nepřátelských lokátorů. Přesto jsme museli být nanejvýš opatrní. Zapnuli jsme nouzové osvětlení. Víc jsme se neodvážili.

Když jsem se vrátil do CRESTU II, všichni se radovali. Muži se objímali, poplácávali se po zádech a smáli se z plných plic.

Tolot ke mně s úsměvem přistoupil a objal mě. Snesl jsem to se stoickou trpělivostí a pak zavolał na Mel-bara Kasoma, který byl jako jediný příslušník LJSO nablízku.

„To nemáte na práci nic lepšího, než vyvádět na můstku bitevní lodí?

Nechápavě na mě zíral.

„Jste nemocný, pane?“ zeptal se nakonec opatrně. Usmíval se přitom jako psychiatr, který nechce svého svěřence provokovat.

Když ke mně přistoupil a rozevřel náruč, dal jsem se na ústup.

Rhodan se smál tak, jak jsem ho zažil jen výjimečně. Nezbyvalo mi nic jiného, než počkat, až se posádka vyřadí.

Uchýlil jsem se do své kabiny, natáhl se na lůžko a pochopitelně jsem se také rozesmál. To však ti barbaři nemuseli vidět. Koneckonců jsem kultivovaný Arkonidan a je mi deset tisíc let.

4.

Od naší rematerializace v trojúhelníku Beta uplynulo asi dvacet hodin. Byli jsme teď zhruba dvě stě patnáct miliónů kilometrů daleko od tří modrých obrů.

Část strojů znovu běžela. Vyráběli jsme ovšem jen tolik proudu, aby mohla fungovat klimatizace a Čističky vzduchu a recyklátor pitné vody.

Maahkštf roboti stále ještě pokračovali ve své nesmyslné činnosti. Chtěli jsme je tak nechat, dokud se sami nezastaví. Kdyby došlo k další kontrole, nesmělo nic vzbudit podezření.

Před hodinou skončila štábní porada. Rhodan se chtěl držel původního plánu a alespoň tři dny se vznášet ve volném prostoru.

Pak zamýšlel zvýšit rychlost satelitu na pět procent prosté rychlosti světla. Po dalších třech dnech měl být vyslán ANDROTEST m a pod ochranou jedné ze superbitevních lodí dosáhnout hranic trpasličí mlhoviny.

Před tím však bylo nutné exaktně stanovit letovou dráhu satelitu. Muselo být možné kdykoli Tróju najít. Pak měli muži s ANDROTESTEM III odstartovat, překonat čtyři sta tisíc světelných let k Rumovému transmitteru a tam podat zprávu.

To byl tedy náš plán. Nejdříve jsme se však museli dostatečně vzdálit od trojúhelníku Beta, abychom se vyhnuli nepříjemným překvapením.

Jednání se zúčastnili i mutanti. Jenom Gucky ještě nebyl ve formě. Stěžoval si, že ho strašně bolí hlava. Naši specialisté se o něj starali, ale bylo těžké, najít správnou léčbu pro myšoba. Léky, které pomáhaly lidem, mohly být pro Guckyho nebezpečné.

Kromě Guckyho zdraví tu byly další dvě věci, které mě znepokojovaly. Nelíbilo se mi, že nevědomí a hloupi letíme neznámou galaxií. Optické informace byly nedostačující. Uvědomoval jsem si však, že nemůžeme používat naše hyperlokační přístroje, dokud nejsme dost daleko od trojúhelníku Beta. A s tím se nedalo nic dělat.

Druhý důvod mé nervozity byl Grek I. Poznal jsem na něm, že není ve své kůži. Na Maahkovi se nikdy nepoznáte, co se s ním děje. Grek I se nápadně málo účastnil jednání. Během štábní porady se tak držel stranou, že vzbudil mou nedůvěru. Požádal jsem tedy Šéfa pozemského Sboru mutantů, Johna Marshalla, aby prozkoumal Grekovo vědomí.

John se o to pokusil, ale bezúspěšně. Grek I byl díky intenzivnímu tréninku a příslušnosti k jiné rase schopen odstínit své myšlenky.

Byl jsem ještě nedůvěřivější, i když mi můj extramozek říkal, že není žádný důvod, proč Greka I považovat za zrádce.

i O to však, ani nešlo. Grekovy informace se vždy ukázaly být pravdivé. Tipoval jsem zcela jiné důvody. Trpěl snad depresemi? Pochopil, že je tu vlastně přebytečný, páté kolo u vozu? Ještě před rokem rozhodoval o bytí a nebytí jiných, po určitou dobu měl dokonce v rukou osud celých národů Mléčné dráhy - a teď? Grek I měl proč být deprimovaný!

Můj extramozek proti tomu namítal, že Maahkové uvažují a cítí zcela jinak, než my. Dalo by se říci, že Grek jako logik nemohl být deprimovaný za žádných okolností.

Jeho rozum mu říkal, že jsme nad ním zvítězili. A to byl tak jasný takt, že už neztrácel čas úvahami, co by bylo, kdyby.

Co ho tedy trápilo? A proč se mi vyhýbal?

Setkal jsem se Perryem Rhodanem v jídelně. Několik hodin jsme se neviděli.

Vedle Rhodana seděl Brent Huise, první důstojník CRESTU II. Byl povýšen z majora na podplukovníka. U stejného stolu zaujal místo i šéflékař, doktor Ralf Artur.

„Chutná ti?“ zeptal jsem se Perryho.

„Hm...!“

„Doufám, že mi bude také chutnat. Zato Grek I se mi nelíbí!“ Perry si vzdychl, Brent Huise obrátil oči v sloup a dr. Artur na mě vyjel:

„Máte fantastický talent, jak zkazit jiným lidem chuť k jídlu, pane! Nikdo o tom nemluví, a vy...“

Byl jsem dotčen.

„Znamená to snad, že vy jste také...?“

Perry se ironicky pousmál.

„Nic si z toho nedělej, příteli. Kromě tebe si toho všimli skoro všichni. Jak tě znám, už jsi na něco přišel. Pověš nám

to?"

„Deprese jsou vyloučené. Takové pocity nepatří k jeho charakteru ani k jeho pohledu na svět. A za zrádce ho mimochodem také nepovažuji."

„My taky ne," zabručel dr. Artur „Otázka ovšem je, co před námi tají?"

Předklonil jsem se.'

„To se ptám i já, doktore. Bylo by možné, že nám zamlčel nějaký podstatný faktor, jen aby nás přinutil letět do mlhoviny Andro-Beta?" ' Doktor Artur už nestačil odpovědět. Lodí a celou Trójou se rozezněl alarm.

Z reproduktorů se ozval hlas majora Jurije Seděnka.

„Lod' připravena k boji, posádka na místech. Připravte ke startu. Kapitán okamžitě na můstek. Pozor, Prvnímu administrátorovi; k satelitu se blíží těleso o velikosti Země. Dotaz na vrchní velení: mohou být přechodně zapojeny hyperlokátor a objektové určování? Konec hlášení."

Rhodan se vrhl k nejbližšímu mikrofonu.

„Hovoří Rhodan. Zákaz vysílání a používání lokátorů platí i nadále. Všem kapitánům: připravte se ke startu. Majore Whooley, připravte se s obrannými oddíly na akci. To je zatím vše."

Vydal jsem se s Rhodanem, Huisem a dr. Arturem na můstek. Můj první pohled patřil obrazovkám. Spatřil jsem velkou masu, která zakrývala Část hvězd. Žádná přesná měření samozřejmě nebyla možná. Nevěděli jsme ani, jak daleko to těleso je, a jestli to skutečně je těleso v pravém slova smyslu. Tipoval bych spíš oblak plynů. Náhle se zdálo, že se stín pohybuje mnohem rychleji, protože zakryl všechny hvězdy.

„To je pořádná rychlost," zaburácel Tolot. „Ta věc je mnohem rychlejší než my. Tohle není planeta."

To mi říkalo hodné a přece nic'. Hrubé vyhodnocení znělo tak dobrodružně, že jsem si nemohl zvyknout na představu, že by někdo mohl zkonstruovat vesmírnou loď téhle velikosti. Proti tomuhle byla dokonce i létající pevnost z Hororu pouhou lodičkou. Co to potom ale je?

Pak přišly nové zprávy z astronomické stanice.

„Těleso mění kurs. Blíží se k nám. Údaje o velikosti přibližně sedí. Žádné opravy - opakuji: žádné opravy."

Oblékl jsem si skafandr a zaklapl přilbu. Tolot počítal, ale zatím nedošel k žádnému jasnému výsledku.

Spojil jsem se s plukovníkem Heskem Alurinem, kapitánem IMPERÁTORA.

„Poslouchám, pane," ozval se Epsalan.

„Jste připraveni k boji?"

„Ano, pane. Přijdete na palubu?"

„Ještě ne. Čekajte na další pokyny.

A pošlete mi majory Rakala a Tronara Woolvery."

Za okamžik byli oba parasprinteři u mě.

Jejich parafyzické schopnosti byly neuvěřitelné. Dokázali se „napíchnout" na libovolný tok energie a cestovat s ním.

Jejich rychlost vždy odpovídá rychlosti proudu, který

použijí jako transportní médium, a stejně tak i jejich akční rádius.

„Dokázali byste co nejrychleji prozkoumat to záhadné těleso?" zeptal jsem se.

„Ne, pane. Kdybyste však vyslali

lokalizační paprsek, nebyl by to problém."

Přikývl jsem. Přesně takovou odpověď jsem Čekal. Rhodan to rovněž tušil. Mávl odmítavě rukou.

„Nic takového! To by nám ještě chybělo. A ty také neodstartuješ s IMPERÁTOREM, Allane! Alespoň teď ještě ne.

Jestli budeme muset opustit Tróju, uděláme to společně. Buď rozumný."

Měl jsem dojem, že jsem velice rozumný. Například jsem považoval za nesmysl nechávat rychlé a obratné lodi uvnitř vesmírného tělesa, jeho? manévrovací schopnosti se rovnaly nule.

„Alespoň jeden z nás by měl být venku," namítl jsem. „Buď rozumný i ty. Nikdo neví, co se k nám blíží. Silná, rychlá loď může všechno rozhodnout. Ale nejdřív musí opustit hangár. Rád bych odstartoval."

„Také to považuji za rozumné," podpořil mě Tolot. „Za těchto okolností byste měl do vesmíru poslat ale" spon jednu loď."

Rhodan znovu odmítl. Zuby nehty se držel teorie o hře na schovávanou. Uvažoval jsem. Bylo by psychologicky moudré říci Pozemšťanovi, že Já nepodléhám jeho velení? Bylo těleso, které jsme dosud ani nedokázali identifikovat, dostatečným důvodem, abych podkopával jeho autoritu? Odvážil bych se toho, kdybych přesně věděl, co nás čeká.

Ale já jsem to nevěděl! Pouhé domněnky a pocity nestačily. Tomuhle, podniku velel Perry. Podřídil jsem se.

Ohlásil se plukovník Alurin.

„Čekajte na povolení ke startu od Prvního administrátora- Zůstávám na CRESTU U."

Vysílačkou se ozval Gucky. Jeho hlas byl tenký a plačtivý. Nebylo mu dobře. »

„Tronar Woolver je u mě," stěžoval si maličký. „Ještě nemůžu skákat. Zkoušel jsem to, ale mamě. Atlane, já jsem selhal. Měli byste mě propustit ze služby."

„Nevykládej nesmysly," vyjel jsem na něj. „Za pár hodin budeš zase fit. Teď si koukej vyléčit bolení hlavy a na nic nemysli."

„Jsem jediný teleportér na palubě. Měli jste vzít Taká nebo Rase."

„Nebyli volní. A teď dost, maličký. My už to zvládneme."

Na palubě CRESTU II bylo hrobové ticho. Tělo se rychle blížilo. Bylo jasné, že nás má na mušce.

Kdo ho řídil? Jaké bytosti mohly postavit vesmírnou loď těchto rozměrů?

Myslel jsem na Greka I. Ozval se můj extramozek. Naslouchal jsem mu.

Tohle je to nebezpečí, o kterém Grek I mlčel. Zavolej ho.

Už to nebylo třeba. Maahk vesel na můstek. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak pospíchat.

Tolot se otočil a zastoupil mu cestu.

„Co nám chcete říct, Greku I?" za-burácel.

„Je mi to líto. Měli jste mi dát hned vědět. Dlouho trvalo, než jsem si oblékl skafandr."

„Co nám chcete říct?" opakoval Tolot svou otázkou.

Spolu s Rhodanem jsem přistoupil blíže.

„Byl bych o tom mluvil dříve," vysvětloval Grek I s podivuhodným klidem, který byl pro jeho národ typický.

„Nevěděl jsem, že ještě existují živí superstrážci. Byl jsem informován jen o mrtvých exemplářích. Odumřely v průběhu tisíce let."

„Panebože, jací superstrážci?" vyjel jsem na Greka I. „Mluvte. Co jste nám zamlčel? Co tím sledujete?"

„Nebudte nespravedlivý, Arkonidane! Vy jste byl tou příčinou. Nepopřete, že uvažuji přísně logicky. Vaše neustálé námitky vůči letu do Andro-Bety způsobily, že jsem o energetických strážcích nic neřekl. Kdybyste věděl o tomto nebezpečí; které podle mě už nemohlo existovat, byl byste za určitých okolností přemluvil Prvního administrátora/aby si celý podnik Trója rozmyslel."

Nadechl jsem se - a cítil jsem se vinný! Moje neustálé připomínky, jimiž jsem jen chtěl přimět Rhodana k opatrnosti, měly nedozírné následky. Naprosto jsem přísnému logikovi Grekovi I rozuměl. Neznal mé skutečné důvody, řídil se pouze fakty.

Byl jsem náhle úplně klidný. Rhodan se na mě díval. I on tomu rozuměl.

„Spatně jste mě pochopil, Greku I," oslovil jsem ho. „Později vám vysvětlím, proč jsem se tak choval, proč jsem si vybral roli toho, kdo tahá za brzdu a ubírá páru, aby trochu uhasil mladickou nerozváženost a přílišné nadšení."

„Teď tomu rozumím!" řekl Grek I - Žasl jsem. Opravdu tomu rozuměl?

„Musíte okamžitě jednat," pokračoval Maahk. „Superstrážci jsou energetičtí obři na anorganické bázi. Jedná se o gigantické bytosti, které vznikly v prostoru mezi hvězdami a tam také žijí. Mají anorganické instinktivní mozky, které lze vhodnou technikou naprogramovat a podle potřeby na dálku řídit. Pokud nejsou nijak ovlivňováni zvenčí, spokojí se

superstrážci s bezcílným poletováním vesmírem. Tu a tam se přiblíží k nějakému slunci a natankují energii a pak letí dál. Hromadí také anorganickou hmotu, aby ji v případě potřeby přeměnili v energii."

Srdce se mi zastavilo. Rhodan nebyl schopen slova. Zakřičel jsem na Maahka: „Co jste to řekl? Tyhle nestvůry hromadí tu a tam hmotu, aby ji v případě potřeby přeměnily v energii? To pro případ, kdyby neměli k dispozici žádné slunce k natankování?" „Ano."

Vrhl jsem se k telefonu, protože jsem se neodvážil použít vysílačku.

„Plukovníku Alurine, okamžitě nahod'te motory IMPERÁTORA," řval jsem do mluvítka. „Na palubu už nepříjdu. Okamžitě startujte a jedněte podle vlastního uvážení. Utočí na nás nestvůra. Je to anorganická bytost, která se živí sluneční energií, v případě nouze ale nepohrdne ani hmotou. Odstartujte a pozorujte ji! Start! To je rozkaz!"

„Zbláznil ses!" ozval se rozčileně Rhodan. „Impulsní proudění motoru nás prozradí."

„Startuje," vysvětloval jsem kvapně. „Jestli vy blázní chcete čekat v téhle pasti na myši, až nás ta věc spolkně, tak se mnou nepočítejte-Bohužel nemám dost Času vydat se na IMPERÁTORA."

Kromě toho je neodhalí. Heske Alurin přesně ví, jak se vyhnout zaměření. Měl bys nechat odstartovat všechny lodě."

„Je pozdě," řekl Icho Tolot.

Na obrazovkách teď byla obrovská masa hmoty a rychle se blížila. Bylo to nejděsivější stvoření, jaké jsem kdy viděl. V průměru měla ta věc tak Čtrnáct tisíc kilometrů, její tloušťka mohla být kolem pěti tisíc.

Právě to zrychlovalo. Neodvratně se to k nám blížilo a zřejmě nás to považovalo za zbloudilý planetoid, kterým jsem navenek také byl.

Naše obrazovky ztmavly. Obranné jednotky zahájily palbu. Účinek našich zbraní byl však nulový. Monstrum zachytilo paprsky a pohltilo je, aby využilo jejich energii.

V té chvíli jsem pochopil, jak zbytečné by bylo zaútočit IMPERÁTO-REM. Ani s konvenčními atomovými zbraněmi bychom ničeho nedosáhli. Nestvůra by se jen radovala z přísunu energie.

Slyšel jsem, jak muži křičí. Major Whooley stále ještě střílel. Pak se pokusil s Trójou o úhybný manév'r. Bylo to marné.

Nevím, kdo první vyslovil jméno Moby, kterým jsme příšeru nazvali. V každém případě si nás více vzpomnělo na Melvillův román.

O několik vteřin později nám Moby zcela nečekaně poskytl malou přestávku. Jeho levá strana se jasně rozzářila. Uhnul z kursu, opsal široký oblouk a tím nám poskytl příležitost prohlédnout si ho z druhé strany. Někdo zasténal. Byl to Rhodan.

Spatřili jsme obrovskou tlamu, která vyplňovala skoro celou přední polovinu jeho těla.

Pak byl Moby přesně za námi. Ukázalo se, že se přizpůsobil naší rychlosti a očividně se nás chystal spolknout.

Rhodan křičel pokyny. Ještě jednou jsem uvažoval, nemám-li odstartovat s IMPERÁTOREM. Můj extramozek ten nápad zamítl s tím, že nejbezpečnější místo je Trója.

Moby ji považoval za kus skály. Jak by se příšera chovala při objevení energeticky nabitého kovového těla rakety, nikdo nevěděl.

Ani Grek I neměl žádné užitečné znalosti. Věděl jen, že tato monstra byla Mistry ostrovů nasazena jako „strážci strážců“. Jejich původní vlast byla v mlhovině Andromeda. V rámci bezpečnostních opatření nebyly jen postaveny ničivé transmiery vedoucí do prázdného prostoru, ale bylo postaráno i o to, aby mlhovina And-ro-Bela dostala zcela speciální zbraň.

Tou byli Mobyové, které bylo možné ovládat na dálku. Náš exemplář ovšem budil dojem, jako by se řídil pouze impulsy svého instinktivního mozku.

Jeho pohyby byly rychlé, ale dokázal jsem si představit, že když je plně nabit energií, je ještě rychlejší. Možná byl vyhladovělý. V tom případě nás vymaže ze světa.

Obrazovky ztmavly. Bylo ticho. Venku to dunělo. Byli jsme vtaženi do Mobyho žaludku a uloženi.

Tento poznatek byl tak děsivý, že se proti němu můj mozek ze všech sil bránil. Něco takového nebylo možné, nesmělo být možné.

Proč ne? ozval se můj extramozek. Co se ti na Mobym nelíbí? Jeho velikost? Velikost je důležitá v porovnání s okolím. Nemůže být menší, přestal by existovat.

„Přece jen je dobře, že jsme neodstartovali,“ prohlásil Icho Tolot. „Alespoň jsme Ještě všichni pohromadě.“ Rhodan přikývl a pak stísnně řekl:

„Už jsem toho hodně zažil - ale spolknul jsem ještě nebyl. Čert to vem! Kapitáni, hlase se! Slyšíte mě?“

Slyšeli ho! Žádný přístroj nevypadl. Trója byla stále staticky stabilní.

S novou nadějí jsme se rozhlédli kolem sebe.

„Zdá se nám to?“ zeptal se nakonec Brent Huise. „Něco takového přece není možné! Ještě jsem nikdy nic tak bláznivého neslyšel, natož abych to sám zažil.“

Tolot znovu počítal. Nakonec střízlivě konstatoval:

„Všechno mluví proti tomu, že by Mobyové mohli létat rychleji než světlo. Jsou velice dlouho na cestách. To znamená, že při cestě z hvězdy na hvězdu musí používat uloženou energii. Když jsou vyčerpaní, použijí hmotově stabilní zásoby a rozloží je na atomy. Radil bych, abychom něco podnikli dřív, než přijde na řadu Trója. Moby pokračuje v cestě. Tipoval bych, že míří k nejbližšímu slunci.“

5.

Trvalo nám sotva deset minut, než jsme neuvěřitelně přijali za možné a možné za realitu.

Naši vědci se okamžitě pustili do rešerší. Stejně dobře jako Icho Tolot věděli, že nesmíme ztrácet čas.

Dozvěděli jsme se, že Moby v důsledku své hmoty vytváří přitažlivost 0,72 g. Mohli jsme se tedy pohybovat bez zapnutí antigravových polí.

Konstatní teplota uvnitř gigantického tělesa činila 3° Celsia, tedy hodnotu, již jsme se nemuseli obávat.

Tato měření byla důležitá, ale údaje biologů byly ještě podivuhodnější. Na Jejich základě jsme se náhle ocitli v situaci, kterou před námi ještě žádný člověk nezažil. Byli jsme spolknuti, jistě. Nevyplývala však z toho okamžitá smrt, ale poznání, že momentálně nejsme nikde lak v bezpečí. Jako uvnitř Mobyho.

Pokud nebyl Moby schopen svoje energetické rezervy okamžitě a libovolně použít, byl vůči nám stejně bezmocný jako jiny tvor, který spolkne nebezpečné cizí těleso.

Rhodan však namítl, že Moby může přeměnit Tróju v energii okamžitě, jakmile pozná, jak nebezpečnou věc v sobě uchovává.

Icho Tolot nesouhlasil. Došel k novým poznatkům. Domníval se, že Moby není dost inteligentní, aby zjistil, co spolkl. V tom případě nemůže být rozplynutí Troj i nikdy důsledkem uvědomělého rozhodnutí, nýbrž v nejlepším případě důsledkem hladu. Ten se však může dostavit stejně tak za hodinu jako za několik měsíců!

Deset minut jsem naslouchal nejrůznějším teoriím. Bylo mi celkem lhostejné, z jakého důvodu nás Moby dříve Čí později zprovodí ze světa.

Druhá, vylepšená teorie biologů, byla ale ještě dobrodružnější!

Podle ní byla Trója něco jako bacil, jehož přemožení nezáleželo na Mobyho velikosti, nýbrž na obranných látkách

uvnitř jeho organismu.

Fyzikové horlivě odporovali. Moby podle nich v žádném případě nemohl být organický živočich ve smyslu konzervativní biologie a chemie, nýbrž anorganický útvar bez vnitřního tlaku, bez dýchání a látkové výměny. Co byla přišera ve skutečnosti, nevěděl ani Grek I. Věděl jen, že se jedná o mimořádně nebezpečná stvoření, která Mistři ostrovů použili jako superstrážce v oblasti Andro-Beta.

Mě však zajímala jiná otázka.

Našel nás Moby náhodou a nebo patřilo k jeho úkolům zneškodňovat vznášející se nebeská tělesa? Skončily až dosud všechny skalní kusy, které sem vystřelil transmitter, v jeho žaludku?

Pokud to bylo lak, nebylo třeba se divit tomu, jak malý zájem o nás místní posádka projevila.

Na druhé straně Grek I tvrdil, že nikdy neslyšel o živých Mobyích. Měli prý odumřít v průběhu tisíciletí.

Pokud to odpovídalo skutečností:

na co zemřeli? A co se v jejich případě rozumělo pod pojmem

žít⁹

„Žili .

Naši vědci ještě stále diskutovali. Já, Melbar Kasom, Perry a Tolot jsme se raději obrátili k praktické stránce.

Nemohli jsme ztrácet cenný čas.

Vnější kamery Tróji fungovaly bezchybně. Dosud neměly ani jednu poruchu. Výměna energie v jeho žaludku se monstrem nejspíš docela líbila.

Antiigravové výtahy byly stále vy- pnuté. Nechtěli jsme Mobyho zbytečně dráždit.

Nikdo nedokázal předpovědět, co Mobyho v nejbližší chvíli napadne.

, ^ ^ ^

Stáli jsme na povrchu satelitu Trója a dívali se kolem. Moby se stále ještě bezcílně vznášel vesmírem.

Perry, Tolot, Kasom a já jsme zamířili ke starému mostu, který vyčníval tři sta metrů přes okraj našeho satelitu.

„Pozor, může být poškozený," uslyšel jsem ve sluchátkách Perryho hlas.

„Počkejte. Když unese mou váhu, můžete za mnou."¹¹

To byl Tolot. Přikývl jsem. Most se pod Tolotem ani nezakymácel! Obr na nás zamával.

Vyšli jsme na most, zastavili se na konci a fascinovaně hleděli do třicet osm kilometrů hluboké propasti. Daleko pod námi, kde Trója spočívala na jakémsi podivném dně, právě startovaly první shifty speciálního komanda.

Naklonil jsem se přes zábradlí mostu a ještě pozorněji se zahleděl do hlubin. Shifty jsem nezahlédl. Pochopil jsem však, že náš zdánlivě tak nenápadný satelit je ve skutečnosti obrovským útvarem. Muži, kteří celý život stráví ve vesmíru a poznají mnoho světů, často ztrácejí smysl pro normální rozměry.

Z Tróji se náhle stala malá planeta. Pokoušel jsem se potlačit svůj neklid. Ve sluchátkách se ozývalo mnoho hlasů. Chvilí jsem naslouchal a pak jsem přepnul na náš kanál.

Právě se hlásil major Whooley:

„Tady dole je všude klid, pane. Ale stejně mám nedobry pocit. Proč se nic neděje?"

„Nemalujte cena na zeď. Můžete mi zjistit, jak daleko od nás je strop téhle - řekneme haly?"

„Máme jen hrubé údaje, pane. Je to asi deset kilometrů."¹

„Tomu tedy říkám žaludek," poznamenal Kasom. „Skoro padesát kilometrů. To tedy...!"^{1k}

„Nechtě toho," napomenul jsem ho. „Whooleyi, chtěl bych se pokusit slétnout dolů letadlem. Máte tam někde Dona Redhorse?"

„Právě startuje. Buďte opatrný, pane. Řidiči shiftů mi hlásili, že ochranné energetické štíty jejich strojů mají často poruchy. Zakázal jsem proto lety. Mají povolen jen normální provoz.",

„Jak se ty poruchy projevují?" vyzvídal Tolot.

„Kupodivu zcela rozdílně. Nejčastějším jevem je prudký pokles napětí, což může vést k nehodám. Nejvíce jsou zasažena antiigravová pole."

Perry se bleskově rozhodl.

„Pozor všem!" oznámil. „Letecké agregáty shiftů a bojových skafandrů mohou být použity jen v případě nouze, tedy tehdy, když už nebude co ztratit. Atlane, měl by ses svého letu vzdát."

Zabručel jsem a ještě víc se vyklonil přes zábradlí mostu. „3blot mě stáhl zpět.

„Nechtě to být, Arkonidane. Vsa my tomu přijdeme na kloub. Pojdte."

Uvnitř Tróji se žádné poruchy nevyskytly. Propluli jsme satelitem hlavní spojovací šachtou a za chvíli už jsme byli na dně údolí. Tady dole bylo kromě několika obranných stanic ještě pár skladišť.

Poručík Don Redhorse, odvážný Pozemšťan z legendárního národa čejenských Indiánů, mě přivítal tichým úsměvem. Velel komandu, které tvořilo dvanáct shiftů.

Nasedli jsme do jeho vozu a okamžitě jsme vyjeli. Hala, které Grek I říkal „úložný prostor pro materiální potraviny zásoby" se zdála být nekonečná.

Pak jsme zachytili první vzrušená volání posádek, klérey před námi. Posléze se volání změnilo v křik.

Impulsní paprsky našich děl byly světlé. Nebylo možné se do nich dívat, aniž by si člověk poškodil oči. Ovšem energetické toky, které protínaly tunel u východu z Mobyho žaludku, byly ještě světlejší.

Podlaha se začala otřásat. Náš shift sebou trhal, poskakoval a duněl jako gong, který je neustále rozezvučován. Daleko před námi se otevíral systém jakýchsi plástů v podobě mnoha dutých prostor, tunelů a jeskyní, po jejichž vnitřních stěnách proudily celé energetické řeky.

Napadlo mě, že to musí být Mobyho oběhový systém, v němž se v nejrůznějších formách realizuje výměna energie. Všude jsme viděli krystalické bloky.

Naše radiové spojení bylo náhle přerušeno. Ani hypervlny minikomů nefungovaly. Moby využíval všechny myslitelné druhy energie, pravděpodobně i takové, které jsme ještě neobjevili.

Vůz, který jel před námi, zastavil. Jiné už se vracely. Všechny však střílely, jak jen mohly.

„Nechtě toho!“ zařval Rhodan. „Přestaňte! Jen ho krmíte! všechny vozy zpět!“

Radiové spojení bylo mizerné. Většina velitelů Perryho neslyšela, ale zdálo se, že postupně sami pochopili, že jejich činnost je zcela zbytečná.

Teď byly jasně patrné světelné záblesky, vystřelující z Mobyho tepen. Najednou jich byly lišice.

Jejich formy se neustále měnily. Většinou připomínaly fazoli. Některé byly velké jako člověk a lišili se svou intenzitou. Když byly zasaženy impulsním paprskem, rozpínaly se

do podoby kulovitých útvarů a jasně zářily. S každým zásahem byly světlejší a očividně i aktivnější. Bylo skutečně nebezpečné je ještě krmit.

Byl nejvyšší čas vyklidit pole a zmizet z pekla blesků. Beztak jsme nemohli proniknout dál. Tělo živého Mobyho bylo jako moře plamenů. •Ten jeho žaludek byl bezpečným ukrytím - tedy alespoň dočasně.

„Naši biologové měli pravdu,“ konstatoval zcela klidně Tolot. „Tohle je něco jako žravé buňky, něco jako bílé krvinky u tvorů dýchajících .kyslík. Je to Mobyho energetická policie. Jejich úkolem je utočit na cizí tělesa a zničit je - tedy přeměnit je na energii. Jedte zpátky. Nemáme Žádnou Šanci.“

„Vidíte tu tmavou věc přibližně ve středu těch energetických bublin?“ křičel jsem na Tolota. „Je to krystalický blok, pravděpodobně druh instinktivního mozku.“

„To je možné, dokonce pravděpodobné. Co máte v úmyslu? Vraťte se, je nejvyšší čas.“

Viděl jsem dost. Když začal naléhat i Perry, vydal se náš řidič nejvyšší rychlostí zpět. Radiové spojení se postupně zlepšovalo. Po několika minutách jsme zase slyšeli Tróju.

Věděli jsme teď víc, než před hodinou - dokonce mnohem víc! Informoval jsem o svých pozorováních dr. Artura, který slíbil, že bude spolu

s fyziky a energetickými inženýry hledat řešení.

Icho Tolot ukončil výpočty a zapojil se do hovoru. Perry nám mlčky naslouchal. Samozřejmě věděl stejně dobře jako já, že s objevením energetické policie se situace stala katastrofální.

Jak lze zabít bytosti, které jsou tvořeny čistou energií a jejichž chování je stejně pudové jako chování organických obranných látek?

Jediným správným řešením by byl okamžitý únik. Kdybychom se zdržovali na normálním vesmírném tělese, už by teď startovaly první lodi. My jsme ale byli uvnitř živého monstra, o němž jsme téměř nic nevěděli.

„Pojďme vyjít z toho, že energetická policie reaguje pouze na parazity na organické bázi,“ prohlásil Tolot.

„Souhlasíte, dr. Arture?“

Artur překvapeně hvízdal.

„Jak prosím? Jak jste na to přišel?“

„Moje vyhodnocení je jednoznačné. Viděl jsem Jak byla posádka jednoho shiftu zabita rozložením na atomy.

Samotné vozidlo však nebylo ani poškozeno. Protože Moby si ukládá anorganické látky jako potravní zásoby, bylo by zcela nesmyslné, kdyby se energetická policie starala o shifty, vesmírné lodě nebo dokonce o Tróju. Čistá hmota je hodnocena jako životně důležitá, ale nikdy

jako škodlivá. Zato biologicky pravý život, tedy my, musí na energetickou policii působit jako původce choroby.

Proto na nás útočí. Připravte se na to, že se zakrátko budete muset bránit vůči miliónům energetických policistů.“

Rhodan mě chytil za paži.

„Allane, jak se odsud dostaneme? Máš nějaký nápad?“

Otevřel jsem ústa a chystal jsem se ironicky odpovědět, že možnost útěku zmařil on sám svým zákazem startu, ale pak jsem si to rozmyslel. Mohlo to být i jinak.

„Allane...!“

„Mám nápad. Počkejme, jak se budou energetičtí policisté chovat, až se dostanou k Tróji. Možná na nás zaútočí.

Skalní masa satelitu je obrovská. Když v něm zmizíme, možná si nás vůbec nevšimnou.“

„To je Šílené!“

Pokusil jsem se usmát, ale nešlo to.

„Možná. Vycházím pouze z biologického hlediska, ačkoli to lze v případě Mobyho sotva použít. Moby je a zůstane

anorganickým, napůl energetickým útwarem. Zdá se mi podivuhodné, že vůbec vyvinul obranné látky vůči vetřelcům."

V dále už byla patrná Trója. Čím jsme byli blíž, tím mohutněji se před námi planetoid tyčil.

Vtom se ozval technik z Tróji:

„Pozor—šéfovi a velitelům shiftu:

světelné bytosti právě vnikají do žaludku. Pospěšte si!"

Don Redhorse Čejensky zaklel. Projeli jsme jednoduchými vraty výpusti pro mužstvo a odstavili vůz. Icho Tolot už stál na podlaze. Muži z obranných komand kolem nás pospíchali na svá místa.

Tolot se ke mně otočil:

„Moje vyhodnocení je skončeno. Jestliže má Moby obranná tělíska, která napadají výhradně organické cizí látky, tak to logicky znamená, že už někdy muselo dojít k existenčnímu boji mezi Živými vetřelci a Mobym. Nic se v tomto universu neděje náhodně! Všechna živá stvoření se připravují na určitou situaci jen tehdy, když to má určitý důvod. V našem případě to znamená, že Mobyové mají uvnitř neznámé nepřátele. Dokonce tvrdím, že s tím nějak souvisí Grekova informace o tom, že Mobyové vymřeli. Upozorněte na to své vědce. Můžeme se tak dostat dál."

Rhodan byl skeptický-a já mimochodem také! Když se to tak vezme, mohlo nám být jedno, proč Moby vyvinul obranné látky proti vetřelcům.

Rhodan vešel do výtahu vedoucího do centrály Tróji. Odtamtud jsme mohli nejlépe sledovat, co se bude dít. Zamával na mě, ale já zavrtěl hlavou.

„Přijdu později. Potřebuji pět nebo

Šest prvotřídních střelců, kteří umějí zacházet se starými karabinami."

Perry přimhouřil oči a vyjel nahoru. Zavolal jsem Dona Redhorse.

„Postarejte se o to, Done. MK s antimagnetickou municí, masivní střely."

Můj malý plán prohlédl jen Icho Tolot. Zasmál se, jako když bije hrom. Kárávě jsem se na něj podíval a rekt:

„I Arkonidané mají tu a tam nějaký nápad. Třeba budeme mít štěstí."

6.

Měli jsme Štěstí, ale moc nám to nepomohlo! Ležel jsem spolu s Donem Redhorse, poručíkem Orsym Orsonem a třemi dalšími muži ve skalní soutěsce, do níž se bylo možné dostat úzkou chodbičkou. Všude na vnějších stěnách Tróji bylo plno takových úkrytů. Asi dvacet metrů pod námi leželo krystalické dno, Mobyho žaludeční stěna.

Energetičtí policisté obklopili šate-, lit. Zpočátku jsme je počítali. Když jsme došli k tisící, vzdali jsme to. Teď jich tu byly desetitisíce. Vzadu Čekaly další milióny.

Chtěli jen nás a jinak nic! Moje teorie se potvrdila,

Když Don Redhorse přinesl zbraně, šel jsem jako první na věc: pokusil jsem se zasáhnout tmavý krystalický blok ve středu jednoho z energetických policistů.

A povedlo se mi to! Antimagnetická masivní střela blok úplně roztrhla. Energetická bytost klesla, a pak se rozplynula v jasném plameni.

Nyní jsme věděli, jak je zabít, ale co nám to bylo platné? I kdyby střílela celá desetitisícová posádka a každou střelou zasáhla cíl, bylo by to marné. Policistů bylo příliš mnoho.

Přesto jsme ještě stříleli. Co jsme měli jiného dělat? Gucky se navzdory bolestem hlavy pokoušel dostat ke stropu haly, proniknout jím a zjistit, jak jsme vlastně daleko od volného vesmíru.

Před minutou jsem dostal zprávu, že se to malému povedlo. Hala ležela skutečně těsně pod povrchem Mobyho.

Kdyby ji bylo možné vyhodit do vzduchu, nebo prostřít dezintegrátory, nebyl by útek pochopitelně žádný problém - pokud by si to ovšem Moby nechal líbit!

Divil jsem, že se Moby při všem tom rozruchu ve svých vnitřnostech ještě nerozhodl přeměnit spolknuté / sousto na energii. Musel pro mít nějaký důvod.

Jeden z vědců se domníval, že si monstrum vůbec neuvědomuje, že bojujeme s jeho obrannými tělisky. Když je člověk napadnut infekcí, také hned neví nic o boji uvnitř svého těla.

Znělo to logicky, ale přesto jsem tomu nevěřil. Podle mě se naši vědci nechali příliš rychle strhnout k tomu, aby považovali Mobyho málem za lidský organismus.

Naše obrana byla marná. Stáhli jsme se zpět do štol.

Všichni mlčeli - až na Orsyho Orsona, který s nejistým úsměvem prohlásil:

„Kdyby jich bylo sto, byli bychom to zvládli."

Když jsme vešli to hlavní haly, rozezněl se alarm. Stalo se to, čeho jsme se obávali - energetičtí policisté začali skalními trhlinami pronikat do satelitu!

Všude na povrchu Tróji byla porézní místa. Po několika minutách se to všude ve skladištích hemžilo energetickými policisty- Okamžitě jsme se stáhli z beztlakové zóny. Za zdmi neprodyšně uzavřených výpustí jsme byli v bezpečí.

Alespoň jsme si to mysleli!

Zdalo se, že se energetičtí policisté rychle učí. Byl jsem přesvědčený, že se jim dříve nebo později podaří proniknout

stabilním materiálem například ve formě vln a na druhé straně stěny zase nabýt původní podoby.

Náhle se ozval Rhodanův hlas.

„Pozor všem! Posádky lodí se okamžitě vrátí na místa, Trója bude nepřímo vyklizena. Je jisté, že se našim zásobám nic nestane. Všichni ke zbraním. Allane, prosím, ke mně. Jsem v centrále.“

Rozloučil jsem se s muži z CRESTU II, kteří pospíchali zpět na loď a vydal jsem se do centrály satelitu.

Pospíchal jsem několika vzduchoprázdňými zónami, prošel dvěma pancéřovanými výpustěmi a dostal se do obranného sektoru. Vnitřní vrata poslední vzduchové výpusti byla kupodivu otevřená. Zmateně jsem si prohlížel bezpečnostní mechanismus. Bylo divné, že se vnější vrata vůbec otevřela.

„Být tebou, neotevírám přilbu,“ zaslechl jsem Perryho. „Pospěš si. Naši přátelé tu hned budou. Druhá výpusť je v pořádku.“

„Co je to za nesmysl?“

„Trochu jsme vylepšili tvůj plán, nic víc. Chceme se pokusit zaútočit na energetické policisty kyselinou STOČ.“

Podíval jsem se nahoru. Chodba ke druhé hlavní výpusti byla vybavena jako obranná stanice. Byly tam bojové paprskomety všeho druhu a rozprašovače kyselin. Whooleyova centrála byla dobře zajištěna.

Kyselina STOG byla ta nejstrašnější směs, kterou jsem kdy viděl. Pocházela z téměř neznámé planety, kde žilo několik druhů zvířat, která si její pomocí držela od těla nepřátele. Existoval jen jeden materiál, který kyselině odolal. Chodba jím byla vybavena.

„Je načase, Allane. Už jsou tu.“

Zpožadoval jsem je až nyní. Skočil jsem do hlavní výpusti a čekal na vyrovnání tlaku. Pozemšťané zase jednou jednali rychle a naprosto nekompromisně. Po prvních střeleckých úspěších mé skupiny Rhodan okamžitě rozpoznal svou šanci. Obdivoval jsem ho. Pokud se podaří očividně citlivý krystalický blok uvnitř energetických policistů zničit kyselinou, postoupíme opět o krok dál. Pravděpodobně bude stačit jen trocha, aby rozežrala jejich instinktivní mozky.

Vnitřní vrata se otevřela. Otevřel jsem přilbu skafandru a pospíchal dlouhou chodbou.

Centrála byla rozčleněna na několik místností. Rhodan a Whooley byli v lokalizační a pozorovací stanici. Odsud mohli kontrolovat každou část satelitu.

Než jsem se stačil Rhodana zeptat na jeho další plány, rozzářila se jedna obrazovka. Energetičtí policisté našli pokusná zvířata, která na ně byla nastražena u zamořené výpusti, a masivně proudili k jejich klecím. Whooley mlčky stiskl tlačítko a z trysek na stropě výpusti se začala okamžitě uvolňovat kyselina. Úspěch byl ohromující.

Energetičtí policisté klesali a pak

explodovali v chladném plameni, který nevyvolal žádnou tlakovou vlnu. Všechno se dělo tak rychle, že jsme viděli jen cukajícíblesky.

Ani po patnácti minutách nebylo nutné použít další dávku kyseliny. Jedna stačila na všechny.

„Tak to bychom měli!“ řekl Rhodan. „Teď je otázka, jestli umějí proniknout i terkonitovou ocelí. Taje ve své molekulami strukturu přece mnohem hustší než povrch satelitu. Jestli se nedostanou do lodí, máme je z krku. Ale jestli ano...!“

Odmkl se a podíval se na mě. Doplnil jsem ho.

„...pak půjde o všechno. Uvnitř lodí nemůžeme v takovém rozsahu použít kyselinu. Presto instruuj své lidi, aby čekali na strategických místech s ručními rozprašovači STOGu. V nejhorším případě musejí střílet a riskovat zničení materiálu.“

Za deset minut přišla první poplašná hlášení. Energetičtí policisté pronikli metasilnými pancéřovými stěnami superbitevních lodí, ovšem přišli přitom o instinktivní mozky!

V případě čtyřstupňového AN-DROTESTU III tomu bylo jinak. Tato loď zkonstruovaná k letům na dlouhé tratě měla jen slabé pancéřování a občas do ní několik světelných bytostí proniklo, aniž ztratily mozek.

„Pokuste se dopravit posádku AN-

DROTESTU na jednu z bitevních lodí,“ nařídil Perry.

Neměl jsem čas starat se o to, jak záchranná akce dopadne. Venku před výpustí explodovali energetičtí policisté po desetitisících. Další se však neustále snažili postupovat dál.

V tom okamžiku se v centrále objevili parasprinteři Rakal a Tronar Woolwerové. Rematerializovali se z vysílačky a hlásili, že přes veškerou snahu je prakticky nemožné Mobyho prozkoumat. Pokoušeli se nastoupit do energetického proudu a najít tak Mobyho zranitelné místo, ale bylo to marné. Navíc byli stále v bezprostředním ohrožení života, neboť nevěděli, kde příslušný energetický tok končí a jak se dostanou zpět.

„Nechť toho,“ nařídil jsem jim. „Za těchto okolností se nedá nic dělat, Co říkají ostatní mutanti?“

„Ivan Gorašin je schopen energetické policisty vyhodit do vzduchu. Krystalické bloky reagují na jeho parafyzický zápalný impuls. Ostatní členové Sboru nám teď nejsou k ničemu. Nepotřebujeme ani telepaty, ani sugestory nebo zírače. Telekinetické vložky neúčinkují-“

„Co říká Wuriu Sengu?“

Tronar Woolver udělal lítostivé gesto.

„Negativní, pane. Může proniknout pohledem stěny, ale všude vidí stejné energetické tunely, duté prostory a tak dál. Guckyho údaje o naší poloze jsou správné. Sengu vidí volný prostor. Jsme těsně pod Mobyho povrchem.“

Všichni naši vědci nyní pracovali na jediné úloze: zjistit, je-li Moby schopen tak bleskově absorbovat spontánně uvolněnou energii explodující jaderné bomby a přeměnit ji na zásoby potravy, že by vůbec nedošlo k poškození jeho těla. Tolot, který mě před několika minutami zavolal z CRESTU II tvrdil, že při vhodném umístění bomby bude moci alespoň padesát procent vzniklé energie dokonat své dílo zkázy, než bude Moby schopen reagovat. Za určitých okolností by to mohlo být dokonce osmdesát až devadesát procent,

Rhodan se však až dosud realizaci této teorie bránil. Nikdo nemohl vědět, jak se bude nestvůra chovat ve skutečnosti a jak Trója snese tlakové vlny.

Právě jsem uvažoval o tom, jestli bychom se přece jen neměli o tenhle šílený kousek pokusit, když se vedle mě objevil Gucky. S ním se rematerializoval i John Marshall, velitel Sboru mutantů.

„Nekoukej na mě jako na strašidlo,“ zapištěl Gucky tenkým pronikavým hláskem.

„Sednout!“ křikl jsem na něj přísně. „Okamžitě si sedni! Kdopak tě propustil z kliniky, co?“

Myšob si založil tlapy v bok, odhalil hlodák a vysvětloval:

„Nikdo! Rád bych věděl, kdo by mě tam udržel. Artur mi dal speciální injekci. Budu teď asi pět hodin fit a pak se zhroutím.“

Jati...!¹

„Nic neuděláš,“ skočil mi Gucky do řeči. „To je moje věc. Za pár hodin bych byl tak jako tak v pořádku. A tu injekci taky přežiju. Až budeme odsud pryč, budu moct spát, jak dlouho budu chtít. John, řekni mu, proč jsem tě sem vzal. Rychle, nemáme už čas.“

Ten pocit jsem měl také. Perry ke mně přistoupil a pohládl myšoba po hlavě.

John Marshall, prvotřídní telepat, prohlásil:

„Sedm minut přijímáme mozkové impulsy. Vyzařuje je nějaká inteligentní bytost. Chce něco zničit a přemýšlí, jak to nejlépe udělat. Ty impulsy jsou nepřetržité. Jsou hlasitější a hlasitější. Pokusili jsme se navázat telepatické spojení. Nikdo nám neodpověděl. Ten neznámý nebo to neznámé se blíží k Mobyho žaludku. Víc zatím nevíme.“

Rhodan zasypal Marshalla otázkami, na které telepat neuměl odpovědět. Já jsem křečovitě přemýšlel. Po několika minutách jsem dospěl k rozhodnutí. Vstal jsem a překontroloval jsem si svůj bojový skafandr.

Gucky přihopsal blíž. Sklonil jsem se a vzal ho do náručí. Velké oči mého malého kamaráda byly kříšťálově jasné. Gucky na něco čekal.

„Tak co, Velký imperátore - jak ses rozhodl? Jdeme?“

Rhodan náhle pochopil.

„Vy jste se úplně a naprosto zbláznili!“ řekl stísněně. „Co máš za luhem?“

„Myslíš mě?“ zajímal se Gucky s hranou naivitou. Mně pošeptal:

„Zavři si přilbu, dělej!“

Rhodanovu odpověď už jsem neslyšel, Uchopilo mě Guckyho dematerializační pole a vmžiku jsem byl přenesen nadřazenou dimenzí.

7.

Gucky riskoval příliš mnoho! Skočil přímo do neznámého vysílatele impulsů.

Po své rematerializaci jsem měl ještě téměř dvě vteřiny čas, abych prozkoumal situaci. Můj první dojem byl zároveň nejdůležitější.

Dostali jsme se do smrtící pasti, odkud nebylo úniku. Vysílatel impulsů byl nestvůrně veliký útvar, téměř Černý a valící se jako rychle tekoucí proud lávy.

Ten neznámý nebo to neznámé, jak se John Marshall trefně vyjádřil, byl monstrózní živočich naprosto variabilního tvaru. Vynořil se najednou ze Čtyř až pěti energetických tunelů

a pak se znovu spojil, aby zaplnil obrovské duté prostory našeho hostitele.

Černá bažina mě stahovala stále hlouběji. Mé zoufalé pokusy o vysvobození se - byly marné. Gucky se nehýbal.

Chouhlil se v mém náručí, držel mě kolem krku a oči měl zavřené. Zdálo se mi, že je v bezvědomí.

Když už jsem v té odporé hmotě vězel až po krk, rozpoznal jsem další podrobnosti. V tunelech, odkud se vynořila, nebyly už žádné světelné bytosti!

Volal jsem na Guckyho, ale neodpovídal mi. Před očima se mi zatmělo. Spatřil jsem, jak se na mě řítí černá vlna. instinktivně jsem zadržel dech a po chvíli můj panikou ochromený mozek pochopil, že mé tělo ne-vzdoruje žádnému tlaku, že mi vůbec nehrozí rozmačkání a že mohu docela dobře dýchat.

Když jsem překonal smrtelný strach, začal jsem zase logicky uvažovat. Tahle příšera mě nechtěla zabít. i když by to bez problémů zvládla.

Po chvíli jsem zjistil, že stojím na stále pevnějším podkladě. Postupně jsem se zcela přestal propadat. Teprve pak jsem zjistil, že společně s monstrem mířím k obrovskému žaludečnímu otvoru. S námahou jsem se posadil a zapřel

jsem ruce o podložku. Vtom konečně promluvil Gucky.

Gucky se smál! V očích měl neskrývaný triumf.

„Tušil jsem to!“ řekl skoro nadšeně, „Tušil jsem to! Víš, na kom se teď právě vezeme?“

„Nedělej si ze mě blázný,“ vzdychl jsem vyčerpaně. „Začínám toho mít dost. Co se dělo, nebo co se děje?“¹

„Vaše teorie byla správná. Živočichové vyvíjejí obranná tělíska tehdy, když se musejí proti něčemu bránit. Náš nový kamarád je bioparazit!“

„Cože?“

„Bioparazit! Jsem s ním v neustálém telepatickém spojení. Je to vlastně úplně jednoduché, vis.“

„Nerozumím ani slovo. Jestli teď nebudeš mluvit normálně, maličký, tak...!“

„Existuje mnoho set parazitů,“ prohlásil Gucky klidně a vychutnával svůj triumf. „Energetičtí policisté se snaží zabít všechno živé uvnitř Mobyho. Bioparaziti dělají přesný opak. Napadnou Mobyho a jeho životně důležitou energii přeměňují složitým procesem na organickou látku. Bioparaziti jsou čistě organičtí! Jen ve vzácných případech útočí na anorganickou hmotu, totiž tehdy, když nemají žádnou energii k přeměně. Moby je už z devadesáti devíti procent mrtvý. V jeho spodních patrech

bioparaziti už všechno sežrali. Teď míří nahoru, kde je Mobyho instinktivní mozek. Hlídnají ho milióny energetických policistů a stále ještě plně funguje. Trója měla být nejspíš energetickou rezervou pro konečnou fázi boje. Je možné, že nás chce Moby okamžitě přeměnit na energii. Tenhle hle bioparazit přišel, aby tomu zabránil. V jeho blízkosti nevznikají žádné energetické síly. Bioparaziti mají na svědomí to vymření superstrážců, o kterém Grek I mluvil. Tenhle Moby je nejspíš poslední živý exemplář svého druhu. Bioparaziti mohou existovat bez vzduchu a vnějšího tlaku. Kyslík je vytvářen jen uvnitř metabolismu a okamžitě vázán buňkami. Nás parazité také nenapadli.“

„Ale! Měl jsem úplně jiný dojem!“

Cucky se rozesmál tak pobaveně, jako by neseděl na monstru, ale na pohodlném sedadle v CRESTU II.-

„To jsem si všiml. Pěknější vyvádě! Zmizeli jsme v té kaši jen proto, že nás chtěl bioparazit otestovat. Považuje nás za jiný druh organických vetřelců, a to vlastně taky jsme. Nabízí nám spojení!“

Setřásl jsem ze sebe poslední zbytky rozpaků a vstal jsem. Daleko před námi byla vidět Trója. Gucky byl s bioparazitem v myšlenkovém spojení!

„Jaké spojení?“ zajímal jsem se. Vzklíčila ve mně naděje. „Jaké spojení, maličký?“

„Když parazitům pomůžeme dobýt Mobyho mozek, zbaví nás energetických policistů. No není to nabídka?“

To tedy byla nabídka, i když zněla neuvěřitelně.

V té chvíli jsem spatřil silnou záři vycházející ze satelitu. Musely to být milióny energetických bytostí, které se vydaly do boje se svým nemilosrdným nepřítelem.

Bioparazit zrychlil. Gucky s ním ztratil telepatický kontakt, neboť parazit soustředil své myšlenky jen na zničení energetických policistů. Cucky a já jsme se vmžiku rematerializovali v centrále satelitu.

Venku začal děsivý, nelítostný boj. Energetičtí policisté se vrhli na parazita a pokoušeli se zničit jeho organickou tkáň. Tu a tam se jim to dařilo, parazit je ovšem ničil po tisících a tím zvětšoval svou hmotu. Změna čisté energie na hmotu byla bleskurychlá.

Bitva trvala téměř půl hodiny. Pak energetičtí policisté prohráli.

Gucky a Marshall se okamžitě spojili s parazitem. Pak jsme uzavřeli to nejneuvěřitelnější spojení, jehož se Pozemšťané a Arkonidané kdy zúčastnili. Stali jsme se partnery nestvůry.

8.

Byli jen tři mutanti, které jsme mohli použít ke splnění našeho slibu. Pouhých deset minut po uzavření spojení jsme se pustili do práce.

Náš bioparazit přesně věděl, které energetické vedení je třeba použít, aby se jím bylo možné dostat do instinktivního mozku Mobyho.

Mozek nebyl -jak jsme se domnívali my - uvnitř Mobyho těla, nýbrž na povrchu. Měl ho tvořit větší počet krystalických bloků, velkých jako rodinný dům.

Divili jsme se, proč jsou takto schopní bioparaziti odkázáni na naši pomoc. Gucky to zjistil.

K instinktivnímu mozku hvězdného poutníka Mobyho vedla jen dvě energetická spojení. Tyto tunely byl Moby, schopen uzavřít pomocí jakýchsi klapků, tvořených strukturně zesíleným materiálem, jež mohli bioparaziti proměnit na organické substance jen s největšími obtížemi.

Trvalo by jim to nejspíš ještě celou řadu let, než by smrtelně nemocného Mobyho dorazili.

Byli jsme součástí děsivého, neuvěřitelného existenčního boje, který nás málem zničil.

Teď jsme seděli na svých místech a čekali. Rhodan byl opět na palubě CRESTU II. Icho Tolot a Melbar Kasom se v letadlech vydali ke stropu haly, aby připravili nálože. Útěku jsme se ještě odvážit nemohli. Moby byl ještě příliš živý,

Rakal a Tronar Woolverové se před

půl hodinou vnořili do obou energetických vedení a blížili, se k instinktivnímu mozku.

Neměli Jsme jinou možnost, než čekat, jak to dopadne.

Vtom se ozval Marshall:

„Mám kontakt se dvěma jinými bioparazity, pane," zašeptal. „Impulsy, které přijímám, vyjadřují radost. Zdá se, že se zničení mozku podařilo."

Pak sebou trhl Gucky a dal se do křiku:

„Parazité útočí! Woolverové právě zničili klapky. Bioparaziti tam pronikají. Mozek nebyl ještě zcela zničen. Musíme zmizet. Jestli začne Moby v boji na život a na smrt zuřit....!"

Dál jsem už neposlouchal. Popadl jsem Guckyho a běžel s ním na můstek CRESTU II, nedbaje jeho protestů. Gucky byl úplně vyčerpaný. Woolverové to zvládnou i bez něj.

Když jsme vešli na můstek, rematerializoval se tam právě Rakal Woolver.

„Nálož byla příliš slabá," povzdechl si. „Jednu kilotunu TNT Moby hravě zvládl."

Pak se objevil Tronar Woolver.

„Startujte," křičel. „Mezi parazity a zbylými energetickými policisty vypukly těžké boje. Tam nahoře to vypadá jako v pekle!"

„Rychle!" křičel vzrušeně i Gucky.

„Moby začne každou chvíli zuřit. To dělají vždycky, když umírají!"

Whoolver dostal poslední pokyny. Suoperbitevní lodi zahájily palbu. Kdyby byl Moby ještě plně aktivní, neměli bychom šancí. Ted' však byl jeho mozek otevřený a bioparaziti přezírali zbytky energetické substance. Ránu, kterou jsme mu přivodili my, mohl vnímat nanejvýš jako píchnutí špendlíkem. Zhruba Čtyřicet kilometrů měřící otvor pro jeho obrovskou hmotu takřka nic neznamenal.

Náhle jsme nad sebou spatřili hvězdami ozářený prostor mlhoviny Andro-Beta.

„Start, Whooley!" zavelel Rhodan. „Plný výkon všech motorů. Buď to dokážeme, nebo se Trója rozpadne."

Trója začala pomalu stoupat. Pak se její rychlost postupně zvyšovala. Čím dál větší rychlostí jsme se blížili k otvoru, Náhle jsme prudce vystřelili do volného vesmíru. Po pár vteřinách jsme byli tak daleko, že nám už od Mobyho nehrozilo žádné nebezpečí.

Moby umíral. Umírající monstrum se z posledních sil bránilo proti jiné nestvůře, která ho energeticky požírala.

Ještě hodinu jsme stáli před obrazovkou. Když Moby zmizel, mlčky jsme na sebe pohlédli,

„Opravdu jsme to zažili?" zeptal se Perry po chvíli.

„Nebyl to sen," řekl jsem vážně. „Měl bys nechat vypnout motory, Pěny Nejsme v téhle trpasličí mlhovině sami."

Za deset minut bylo z Tróji zase obyčejné vesmírné těleso, líně se vznášející galaxií, na němž nikdo nepoznal, že je identické s prvním předmostím lidstva v Andro-mlhovině.

Tiše se vznášelo dálkami cizího vesmíru, vesmíru, jehož nejstrašnější strážci už nebyli naživu. Alespoň jsme v to doufali.